

Revista Musical Catalana

• • BUTLLETÍ DE
L'«ORFEÓ CATALÀ»

ANY VII :: N.º 73
JANER DE 1910 •

Revista Musical Catalana

BUTLLETÍ MENSUAL DE L'«ORFEO CATALÀ»

BARCELONA

Redactor en cap: JOAN SALVAT

Secretari de la Redacció: I. FOLCH Y TORRES

PRINCIPALS COL·LABORADORS:

Antoni M.ª Alcover, Pbre.—Giulio Bas.—Joaquim Cabot y Rovira.—Josep Rafel Carreras.—Gabriel Castellà y Raic.—Eusebi Clot, O. F. M.—Henri Collet.—Eduard L. Chavarri.—Miquel Domènech y Español.—Joan B. Espadaler.—Josep Fabre.—Julita Farnès.—Josep M. Folch y Torres.—Vicents M.ª de Gibert.—Antoni Insenser.—Frederic Lliurat.—J. Lamote de Grignon.—Joan Llongueras.—Joan Manén.—Jean de Marliave (J. Saint-Jean).—Dom Carles Megret, O. S. B.—Lluís Millet.—Manuel de Montoliu.—Vicents de Moragas.—Lluís B. Nadal.—Antoni Nicolau.—J. J. Nin.—Felip Pedrell.—Francesc Pujol.—Antoni Ribera.—Lluís Romeu, Pbre.—Miquel Rué, Pbre.—Dom Maur Sablayrolles, O. S. B.—Joan Salvat.—Albert Schweitzer.—Esteve Suñol.—Cristòfol Taltabull.—Xavier Viura.—Amadeu Vives, etc.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:

Carrer Alt de Sant Pere, 13, «Orfeo Català» (Telèfon 20)

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

BARCELONA: Pera'ls socis de l'«ORFEO CATALÀ» un any, 4 pessetes. — Pera'ls no socis, 5 pessetes
 ÈDRA: Pera'ls socis de l'«ORFEO CATALÀ» un any, 5 pessetes. — Pera'ls no socis, 6 pessetes
 EXTRANJER: Un any, 6 francs. — Número solt: 50 cèntims

Se suscriu, además, en les principals Llibreries y Magatzems de Música

SUMARI

L'acompanyament del cant gregorià (acabament), per Dom Maur Sablayrolles, O. S. B. — *Josep García Robles*, per Lluís Millet. — *Francisco Tàrraga*, per Miquel Llobet. — «*Els Pirineus*» a Bordeus, per Henri Collet. — *Desde París*, per J. Saint Jean. — *J. Joaquim Nin*, per G. Jean-Aubry. — *Orfeo Català*: Concert en obsequi als socis protectors. Concert públic de música coral. Concerts de Quaresma. Obsequi de la colònia estiuenca de Vallvidrera. — *Festa de la Música Catalana*. Any V: Composicions rebudes pera'l Concurs de 1910. — *Catalunya*: Barcelona, Mataró, Sant Sadurní de Noya, Sabadell. — *Noves*. — *Necrologia*. — *Publicacions rebudes*. — *Secció Oficial*. — *Suplements ilustrats*: Josep García Robles. Francisco Tàrraga.

Revista Musical Catalana

Butlletí de l'«Orfeó Català»

1910

ROYAL INSTITUTION

LIBRARY

1910

REVISTA MUSICAL CATALANA

BUTLLETÍ DE L'«ORFEÓ CATALÀ»

Redactor en cap: JOAN SALVAT

Secretari de la Redacció: I. FOLCH Y TORRES

PRINCIPALS COLABORADORS:

Antoni M.ª Alcover, Pbre.—Giulio Bas.—Lluïsa Bosc y Pagès.—Joaquim Cabot y Rovira.—Josep Rafel Carreras.—Gabriel Castellà y Raic.—Eusebi Clop, O. F. M.—Henri Collet.—Eduard L. Chavarri.—Miquel Domenech y Español.—Joan B. Espadaler.—Josep Fabre.—Julita Farnés.—Josep M. Folch y Torres.—Vicents M.ª de Gibert.—Frederic Lliurat.—J. Lamote de Grignon.—Miquel Llobet.—Joan Llongueras.—Joan Manén.—Jean de Marliave (J. Saint-Jean).—Dom Carles Megret, O. S. B.—Lluís Millet.—Manuel de Montoliu.—Vicents de Moragas.—Lluís B. Nadal.—Antoni Nicolau.—J. J. Nin.—Rafel Panés.—Felip Pedrell.—Francesc Pujol.—Antoni Ribera.—Lluís Romeu, Pbre.—Miquel Rué, Pbre.—Dom Maur Sablayrolles, O. S. B.—Joan Salvat.—Albert Schweitzer.—Esteve Suñol.—Gregori M.ª Suñol, O. S. B.—Cristòfol Taltabull.—Xavier Viura.—Amadeu Vives, etc.

Volum VII — Any 1910

BARCELONA

REVISTA MUSICAL CATALANA

BULLETIN DE L'OEUVRE CATALANA

Publié par M. JOAN SALVAT

Imprimé par M. SALVAT, 1, rue de la Harpe, Paris

Propriété de M. JOAN SALVAT

Le Directeur de la Revue, M. JOAN SALVAT, a l'honneur de vous adresser, par la présente, le Bulletin de l'Œuvre Catalana, qui paraît tous les mois. Ce Bulletin est destiné à vous tenir au courant des travaux de la Revue, et à vous offrir, en même temps, un aperçu des œuvres musicales catalanes, et de celles des autres pays de langue catalane. Il contient, en outre, des notices sur les compositeurs, des études sur les œuvres, et des renseignements sur les sociétés musicales. Le Bulletin est rédigé en catalan, et est destiné à être lu par les Catalans, et par les amis de la langue catalane. Il est publié par M. JOAN SALVAT, 1, rue de la Harpe, Paris.

Volume VII — Ann. 1919

REVISTA MUSICAL CATALANA

BUTLLETÍ DE L'«ORFEÓ CATALÀ»

ANY VII

TAULA GENERAL

ARTICLES ORIGINALS

- CAMPO (Conrado del). — Apreciacions a corre-cuita, sincerament personals, sobre *El final de D. Alvaro*. 325.
- CARRERAS (Josep Rafel). — Els germans Plà, oboïstes de la XVIII centuria. 113.
- COLLET (Henri). — *Els Pirineus* a Burdeus. 10.
- CHAVARRI (Eduard L.). — Uns villancicos valencians de l'Ortells. 170.
- Excursió a Valencia de la «Escola Choral» de Terrassa. 205.
- DOMENECH ESPAÑOL (Miquel). — Parsifal y Sherlock Holmes, II. 196.
- *L'Art de Wagner* per Alfred Ernst. 333.
- FOLCH Y TORRES (Joaquim). — Chopin malalt (poesia). 43.
- GIBERT (Vicens M.^a de). — Cabezón, organista. 71.
- JEAN-AUBRY (G.). — J. Joaquim Nin. 12.
- LANDOWSKA (Wanda). — L'interpretació de Chopin. 39.
- Bach y el clavicèmbal. 310.
- LLIURAT (F.). — F. Chopin. 33.
- Breus notes biogràfiques y bibliogràfiques sobre Antoni de Cabezón. 80.
- El llibre de na Wanda Landowska. 328.
- LLOBET (Miquel). — Francisco Tàrraga. 9.
- MANEN (Joan). — Otto Lohse. 52.
- MILLET (Lluís). — Josep García Robles. 7.
- La REVISTA MUSICAL CATALANA a Cabezón. 65.
- Mossèn Lluís Romeny sa *Missa del Centenari den Balme*. 253.
- NIN (J. Joaquim). — Per l'Art. 161, 193, 225, 273, 305.
- PEDRELL (Felip). — Músics vells de la terra. Pau Esteve y Grimau. 45; Lluçà Francesc Josep Comella. 115, 241.
- Intimitats sobre 'l descobriment y publicació de les obres de Cabezón. 66.
- PUJOL (Francesc). — L'acústica musical. 321.
- RUE, pbr. (Miquel). — La Solesmes catalana. Abadía de Sant Pere de Besalú. 122, 166, 202, 247.
- SABLAYROLLES, O. S. B. (Dom Maur). — L'acompanyament del cant gregorià. 1.
- SALVAT (Joan). — *L'Anell del Nibelung* a Barcelona. 127.
- El piano reproductor *Mignon*. 177.
- SUÑOL, O. S. B. (Gregori M.^a). — El Credo autèntic de l'Edició Vaticana. Anàlisi

melòdic fet per Dom Mocquereau. 124.
T. F.—La «Setmana Strauss» a Munic. 208.
Festival de música francesa a Munic. 340.
VIURA (Xavier). — El dol de Chopin (poesia). 38.

***. — *Colomba*, d'Amadeu Vives. 94.
***. — La qüestió de la Banda Municipal.
227.
***. — *Els Pirineus* a Buenos Aires.
282.

ORFEO CATALA

Concert en obsequi als socis protectors
(8 Janer). 15.
Concert públic de música coral (23 Janer).
16.
Concerts de Quaresma : Franz Beidler y
V. Andreæ. 16, 54.
Concert de beneficència. 58.
Concert mixte («Orfeón Donostiarra» y OR-
FEO CATALA). 179.
Concert al Casino de Masnou. 257.
Concerts de tardor : María Gay, J. Thi-
baud, E. Granados, Trio Pichot-Costa.
347.
Examens de fi de curs. 232.
Excursió artística a Vich. 254.

Festa de Santa Cecília. 349.
Festival a les Arenes. 233.
Inauguració d'un plafó decoratiu. 286.
Inauguració del monument al Dr. Ro-
bert. 351.
La *Novena Simfonia* de Beethoven, 138.
Obsequi de la colònia estiuenca de Vall-
vidrera. 18.
Palau de Belles Arts. 178, 350.
Recital de piano (Rosa Portas). 180.
Recital Alfred Romea. 287.
Tres recitals (Agnà Pinet, Càndida Palau,
Marina Fernàndez). 140.
Una felicitació del mestre Chavarri. 58.
Visita del mestre Bret. 211.

CATALUNYA

BARCELONA :

«Academia Ainaud». 215.
«Angelus Hall». 358.
«Associació Musical de Barcelona». 24, 98.
«Associació Wagneriana». 351.
«Ateneu Barcelonès». 147.
«Capella de Música de Sant Felip Neri».
25, 148, 359.
«Catalunya Nova». 147.
«Centre Excursionista de Catalunya». 181,
214.
«Círcol Musical Bohemi». 147, 215, 358.

Concert benèfic. 146.
Concerts. 24.
Conferències musicals. 60.
Curs de gimnàstica rítmica. 183.
El *Canigó* a les Arenes. 183.
Escola Municipal de Música. 356.
Gran Teatre del Liceu. 21 (*Salomé, Terra*
Baixa); 59, 127 (*L'Anell del Nibelung*);
233, 257, 288, 351 (*La Vestal*).
La Celestina del mestre Pedrell. 23.
«L'Eco de Catalunya». 235, 359.
«Orfeó Arbossenc». 357.

«Orfeo Barcelonès». 147, 214.
 «Orfeo de Sans». 212.
 «Orfeo Gracienc». 213.
 «Orpheón Toulousain». 234.
 «Orquestra Tonkünstler de Munic». 144.
 Palau de la Música Catalana. 96 (Concerts
 Malats, Emil Sauer, Forés-Ardevol); 142
 («Orquesta Sinfónica de Madrid», Concert
 a tres pianos, «Orfeo Tarragoní», Festi-
 val Strauss-Wagner); 180 («Orfeón Do-
 nostiarrá»); 344 («Orquesta Sinfónica de
 Barcelona», Academia Ainaud, Rosenthal
 Bauer-Bordas).
 Recital Bonaterra. 288.
 «Schola Orfeónica». 184.
 «Sindicat Musical de Catalunya». 233.
 Societat choral «Euterpe». 216.
 Teatre Líric Català. 98.

Teatre Principal. 59 (Concert Padrosa).
 Una obra pòstuma del mestre García. 145.
 Una orga nova. 145.
 FORA DE BARCELONA :
 Blanes. 149, 258.
 Canet de Mar. 235.
 Falset. 259.
 Girona. 216, 289.
 Igualada. 99, 360.
 Manresa. 100, 184, 259.
 Mataró. 26, 360.
 Rubí. 216.
 Sabadell. 27, 102, 216.
 Sant Sadurn de Noia. 26, 103, 150.
 Tarragona. 261, 361.
 Terrasa. 60, 103, 362.
 Vendrell. 185.
 Vilanova y Geltrú. 151.

CORRESPONDENCIES

Burdeus. 93 (*La Celestina*).
 Ginebra. 132, 175, 280.
 Madrid. 134, 339.
 Munic. 208, 275, 340.

Mèxic. 365.
 París. 11.
 Valencia. 367.

VARIA

Ateneu Barcelonès. Resum de les confe-
 rencies sobre *Parsifal* donades per M.
 Domènech Español. 135.
 Els vinents Concerts Històrics al Palau
 de la Música Catalana. 344.
 Festa de la Música Catalana. Any V. Com-

posicions rebudes per al Concurs de 1910.
 18.
 — Veredict. 137.
 Noves. 27, 106, 156, 187, 218, 268, 294,
 367.
 Secció oficial. 31.

NOTES BIBLIOGRAPHIQUES

BARTOLI (S.). *Sis cançons populars cata-
 lanes* per a piano. 293.
 BREITKOPF UND HARTEL. — *Noves*. 63.

Buxò (T.). — *Allegro sinfónico* per piano. 265.
 GELABERT ALART (Concordi). — *Teoría
 elemental de la música*. 63.

- GRADUALE ROMANUM complet ab notació musical moderna segons l'edició vaticana. 266.
- GRANADOS (E.). — *Dos marchas militares* per a piano a quatre mans. 265.
- JAHRBUCH DES MUSIKBIBLIOTHEK FÜR 1909. 239.
- JEAN-AUBRY (G.). — *Programa d'un concert de música espanyola*. 291.
- KATSCHTHALER (Cardenal G. B.). — *Storia della musica sacra*. 261.
- LICHTENBERGER (Enric). — *Wagner*. 289.
- L'OPERA CLASSICA : I. *Orfeu*. — II. *La Vestal*. 292.

- MALET, pbre. (Josep). — *O vos omnes*. — *Tanquam ovis*. — *Ave Maria*. 293.
- MARTINEZ IMBERT (C.). — Dos chors : *La Moreneta*. — *Lo Cohet*. 293.
- Música Sacra. — Publicacions de «Musical Emporium». 105.
- QUINTAS (A.). — *Nueva técnica del piano*. 236.
- ROUSSEAU (L'abbé Norbert). — *L'Ecole grégorienne de Solesmes*. 263.
- RUE, pbre. (Miquel). — *Recull de Cants litúrgics y religiosos*. 265.
- SEGNIER (Josep M.^a). — *Elegia* pera piano. 105.
- TIERSOT (Julien). — *Gluck*. 238.

NECROLOGIA

- Aubry (Pere). 267.
- Balakirew (Mili Alexieivitch). 187.
- Bordalba (Concepció). 187.
- Bourgault-Ducoudray (Lluís Albert). 217.
- Casanovas de Cepeda (Carolina). 154.
- Colonne (Eduard). 155.
- Coquard (Arthur). 267.
- Forns (Francisco). 217.
- Franck (Georges César). 375.
- Gálvez (Rafel). 186.
- García de Viardot (Paulina). 155.
- García Robles (Josep). 7.
- Goula y Fité (Joan). 154.
- Haberl (Francisco X.). 268.

- Insenser (Antoni). 153.
- Laban (Eugeni). 375.
- Lenepveu (Carles). 267.
- Lussy (Mathis). 28.
- Masó y Goula (Josep). 153.
- Neumann (Angelo). 375.
- Piers (Joan). 28.
- Ravogli (Soffa). 218.
- Reinecke (Carles). 154.
- Sadurní (Celestí). 152.
- Sala (Gaietà). 186.
- Valverde (Joaquim). 154.
- Weckerlin (Joan B.). 155.

SUPLEMENTS ARTISTICS

- Josep García Robles. 8.
- Francisco Tàrraga. 10.
- Frederic Chopin. 33.
- Portada del llibre de Cabezón existent en la Biblioteca Universitaria de Barcelona. 80.

- La Ciència musical vers l'Inspiració. Plafó decoratiu den Miquel Massot. 286.
- Wanda Landowska. 321.
- Quartet Rosé. 337.
- Clara Sansoni. 353.
- Clara Sansoni y el seu mestre Albéniz. 369.

REVISTA MUSICAL CATALANA

BUTLLETÍ de l'«ORFEÓ CATALÀ»

L'ACOMPANYAMENT DEL CANT GREGORIÀ

(ACABAMENT)

2.ª L'encadenament dels acords en els *ictus* salva'l ritme.

Les formes rítmiques se determinen en la melodia per medi dels *ictus*: aixís ho havem establert anteriorment. Y van de l'un a l'altre independentment de l'accent, que no té res que veure en aquèixa demarcació.

Un exemple farà comprendre lo dit més que tot lo que podria escriure com a demostració: triem-ne un dels més frapants, citat ab freqüència. Es el començament de la Comunió del Diumenge XX després de Pentecostès.

¿Aont comencen y aont acaben en aquest exemple les formes rítmiques? En els *apoiaments* rítmics o temps que porten el ritme, els quals són la primera nota de cada un dels agrupaments. Sobre d'aquestes notes íctiques les arcades melòdiques descansen y se lliuen com els arcs d'un pont sobre'ls pilans. Si vull explicar bé aquest fet rítmic al músic, hi posaré barres de compàs y escriuré aixís:

Essent tals les formes rítmiques en la melodia, ¿com ho he de fer pera no destruir-les en l'armonia? En altres termes, ¿aont col·locaré'ls acords: sota'ls accents o sota les thesis rítmiques?

De moment deixo de banda la primera paraula, de la qual tractaré més endavant.

Les que segueixen se presenten aixís:

L'accent ab una sola nota corresponent precedeix immediatament les tesis de dos temps. Ademés, la síl·laba accentuada y la síl·laba àtona tenen la mateixa nota *la-la, sol-sol, fa-fa*. Si, volent seguir el primer sistema, poso l'acord sobre l'accent, aquest acord, perllongant-se sobre la nota següent, que es la mateixa, produeix una sín·copa de les més característiques. En efecte, la nota de l'accent, que es arsis, se fusiona ab la primera nota de la síl·laba àtona, que es tesis, y li pren l'ictus. Per consegüent, aquesta nota tética, que es en la melodia la nota inicial de la forma rítmica, devé en l'armonia la nota central, y la nota de l'accent, que era la darrera nota, passa a esser la primera.

La destrucció del ritme en aquest petit membre de frase, ¿pot esser més completa? ¡Mireu quina oposició entre'l ritme de la melodia y'l ritme de l'armonia! L'intenció del compositor gregorià no pot esser violada més obertament. Veus-aquí que ab delicada cura y ab un art consumat s'ha esforçat en disposar estretament les paraules d'aquesta frase, però al mateix temps distingint-les. Ab tal intenció ha col·locat a la fi de cada una de elles una *clivis* que les separa, la qual també, pel fet del moviment melòdic que no s'atura, encadena la paraula que acaba ab la que comença... Y veus-aquí que, col·locant sens pietat els meus acords sobre'ls accents, trenco violentment aquests lligams, y, en lloc d'un fraseig graciós y d'un ritme exquisit que constituïa l'unitat de la frase, ja no'm queden més que fragments separats, es a dir, paraules rompudes.

Tals són els efectes de l'accentuació a ultrança.

Pera fer-ho comprendre ben clarament al músic, faré ús un altre cop, com ho he fet més amunt, de les barres de compàs, posant-les aquesta vegada ab l'accent:

La separació de les paraules es tant evident, que'm fereix la vista. Les paraules *verbi tui servo tuo* apareixen tancades entre les barres, independents les unes de les altres, y encara més separades per l'orella que pels ulls per la ruptura del lligam rítmic que les unia més amunt. Cantem segons aquest ritme y judiquem.

Ab el sistema de colocació dels acords en els *temps que porten el ritme*, les coses esdevenen molt diferents. Lluny de destruir el ritme melòdic, el ritme armònic en aquest cas no fa més que donar major relleu y subratllar sa veritat y sa beutat.

Veus-aquí, doncs, com concebeixo l'armonisació d'aquest petit membre de frase:

La primera paraula armonisada sembla a primera vista condemnar els meus propis principis.

Tinc, en efecte, dos tocaments rítmics, que són: la nota inicial del *podatus* y la de la *clivis*; y veus-aquí que jo no n'assenyalo cap en l'armonia. Faig començar l'acord sota'l primer tocament sobrentés representat per la pausa, perllongant-lo fins a la tesis de *verbi*. No subratllo, doncs, ni l'accent de *memento*, que porta un ictus, ni la darrera sílaba, que'n posseeix un altre. Però, lluny de contrariar-me, aquesta contradicció aparent me plau; perquè'm dona peu pera explicar un punt que la materia de que tracto no m'havia presentat encara. Dit punt es el següent: si l'apoiament rítmic ha d'esser sempre escullit pera portar l'acord, no's desprèn d'això que hi hagi l'obligació de donar-ne un a tots els ictus. Tal cosa fóra un abús que tindria per conseqüència donar pesantor y inelegancia al moviment melòdic. Es precis evitar-ho, y, en l'elecció o rebuig dels ictus, caldrà consultar el gust personal y el sentiment estètic o tonal de la frase.

Això es justament lo que he volgut fer aquí.

No solament sentia una grandíssima repugnancia, per raons de gust, en colocar un acord en els dos apoïaments rítmics en qüestió, sinó que, además, he trobat que'l sentiment estètic y tonal s'hi oposava formalment. El començament melòdic en *fa* y la dominant *la* que segueix d'aprop, repetint-se dugues vegades, reclamen imperio-ment l'acord de *fa major* pera tot el conjunt d'aquest petit ritme. Tota altra combinació hauria ferit la meua orella. La que he adoptat, al contrari, satisfà'l meu gust. En quant al *sol*, devé nota de pas que produeix una dissonancia de la qual se n'aprofita la sílaba accentuada, y la forma rítmica resta en l'armonia lo que es en la melodia.

Les paraules *verbi tui servo tuo* estan ritmades segons tots els principis que han sigut exposats. L'accent queda arsis tant en l'armonia com en la melodia; la síncopa, tant contraria a la serenitat de la melopea litúrgica, es evitada, y se dibuixen perfectament els moviments ternaris. L'accent de l'avantdarrera paraula se distingeix dels precedents per estar assenyalat ab una nota *anticipada*. En aquest petit membre de frase's troben, doncs, reunides les regles principals d'armonisació que constitueixen, baix el punt de vista rítmic, el sistema del qual es autoritat representant en Giulio Bas.

La seva oposició ab el sistema del doctor Wagner no pot esser, com se veu, més completa en quant al ritme: l'un es el revés de l'altre.

Podria acabar aquí aquest paralel, si no hagués de formular una darrera y greu acusació contra'l sistema de la concordancia obligada dels acords ab els accents.

L'acusació es aquesta: deformant el ritme en benefici de l'accentuació de les paraules, se proclama inevitablement y pel fet mateix la preponderancia absoluta del text sobre la melodia.

Semblant principi es inadmissible tant en cant gregorià com en música. Tots els autors ensenyen lo contrari, afirmant que, si'l text té son ritme, la música també té'l seu propi y independent, fins quan el deù originariament a les paraules pera les quals ha sigut composta, com es el cas en el cant gregorià. Per consegüent, si sorgeix un conflicte entre'l text y la música, sempre es aquesta la que surt guanyadora.

La raó serà compresa facilment.

Per més que una música com la gregoriana hagi calcat son ritme sobre tipus silàbics determinats, com una mateixa melodia es susceptible de rebre paraules diferents, es precis que estiga fixa en ses formes rítmiques a fi de no veure-les, tantes vegades com canviarà de text, transformar-se inevitablement y desaparèixer.

Aquesta veritat queda palesament demostrada en el cant gregorià. ¡Quantes fórmules melòdiques que's repeteixen en tots els tons, en totes les peces y ab paraules ben diferents, sense que sofreixin cap modificació en la forma llur! Ja's trobi l'accent a la primera sílaba de la paraula, ja a la segona o a la tercera, els agrupaments de notes o'ls temps simples se succeeixen sempre en el mateix ordre y ab la mateixa finesa.

Pera no multiplicar els exemples, m'acontentaré ab referir-me a l'últim anotat. Prenc la paraula *memento* y la substitueixo per la paraula *Domine*. ¿Creyeu potser que'l *podatus*, grupu d'accent, canviarà de lloc y se transportarà sobre la sílaba *Do*, pera formar ab la primera nota un *scandicus*? Res d'això: els dos moviments binaris continuaran seguint-se com abans.

La melodia té, doncs, son ritme propi, que cap text nou li pot treure.

No tenint el text cap domini sobre formes rítmiques preestabertes, ¿per què tindria l'acompanyament el dret de modificar-les a son albir? No obstant, això es precisament lo que fa quan no busca més que l'accentuació tònica de les paraules. Segons les paraules que tancarà en el seu motllo, la mateixa forma rítmica tindrà l'acord tant aviat sobre una sílaba, tant aviat sobre una altra. Llavors se produeix el fenòmen que he assenyalat més amunt: la mateixa fórmula melòdica sofreix en l'armonia tantes formes diferents com hi han acords canviant de lloc.

S'ha acusat al sistema oposat de modificar els agrupaments. Jo trobo que succeeix tot lo contrari y que l'acusació recau en primer lloc sobre'ls qui la formulen. Unir, per exemple, en un mateix acord una nota simple d'accent seguida d'un *podatus* ab la sílaba àtona següent, ¿no es deformar aquest agrupament y convertir el *podatus* en *scandicus* o en tot altre neuma de tres temps?

En fi, la teoria de l'accentuació a ultrança en l'armonisació del cant pla recorda una altra teoria, la qual, ab tot y pertànyer a un altre gènere, no deixa per això de fonamentar-se en el mateix princi-

pi. ¿No es *baix pretext d'accentuació* que en els darrers segles s'havien tocat ab mà destructora les formes rítmiques del cant gregorià, acumulant capritxosament sobre l'accent notes que no li pertanyen? Tal es el perill a que'ns exposa l'exageració de tot principi, per excelent que siga.

Si en Giulio Bas, ab ses armonisacions gregorianes, es el representant autorisat de la segona teoria d'acompanyament, de la qual acabem de tractar, cal afegir, pera parlar ab justícia, que, a causa de l'exposició que ha fet de la mateixa, Dom Mocquereau n'es incontestablement l'autor.

Com té per costum, l'eminent capdavanter de l'Escola de Solesmes ha volgut fermament fonamentar dita teoria sobre'ls principis que Dom Pothier mateix havia establert y dels quals no s'ha apartat mai.

Essent aixís, no ha tingut de fer més que aplicar a l'acompanyament el principi de l'accent en l'*alçat* que son ilustre confrare admet ab ell en la melodia gregoriana.

L'obra era delicada y atrevida. ¿No anava a topar ab ensenyances contraries y prejudicis inveterats? Dom Mocquereau no ho ignorava; més ha obrat ab tota la prudencia, autoritat y ciencia volgudes per la materia.

En lloc d'ensenyar que l'accent llatí no ha de portar may un acord, — cosa que ha sigut afirmada gratuïtament y que es científicament falsa, — l'artista y'l savi han demostrat senzillament que l'accent llatí es independent de l'apoyament rítmic ab el qual se l'havia confós.

La conseqüència d'aquest principi es que, si l'accent tònic y l'ictus melòdic se troben sobre la mateixa nota, l'accent porta sempre l'acord. Si, al contrari, l'accent tònic y l'ictus melòdic se separen sobre notes diferents, l'acord se dóna a l'ictus ab preferència a l'accent.

Veus-aquí tota sa tesi.

La seva justesa ha convertit an en Giulio Bas y als seus imitadors. El Pare Mathias, per la seva banda, li ha dedicat un pompós elogi. A la fi del pròleg de son *Estudi sobre l'acompanyament del cant pla*, publicat en la *Gregorianische Rundschau*, escriu lo següent: «M'he imposat el dever de tenir en compte les rescentes investiga-

cions de la *Paleografia musical* y descobriments en la qüestió del ritme del cant pla.»

En el curs del seu treball, el cèlebre organista de Strasburg, referint-se a la distinció capital dels temps *lleugers* y dels temps *pe-sants*, afegeix: «El mèrit d'haver donat llum definitiva en semblant materia correspon sens disputa a l'autor de la *Paleografia musical*».

No puc acabar millor l'exposició de les diverses teories sobre l'acompanyament del cant pla, que ab aitals paraules, que són la confessió d'una consciència recta y d'un esperit convençut.

Tinc l'esperança de que elles produiran en els membres de la Comissió del Congrés musical de Sevilla una impressió profunda y benèfica.

Qualsevol que siga'l judici llur sobre'l millor sistema d'armoniació del cant pla, tant baix el punt de vista dels *elements dels acords* com del de *llur encadenament*, ja coneixen desde ara mes preferencies personals, que no he tractat de dissimular.

DOM MAUR SABLAYROLLES

O. S. B.

JOSEP GARCÍA ROBLES

EN el darrer número d'aquesta revista ns planyiem de la mort d'en Charles Bordes, de l'artista, l'ideal y l'obra del qual tant havia coincidit ab l'ideal y l'obra nostra. Avui ens havem de plànyer de la mort d'un de casa nostra, d'un que formava part de la nostra familia, d'un venerable de casa nostra, del mestre García, soci honorari de l'«Orfeo Català» y president del Jurat de la Festa de la Música Catalana d'enguany.

Ell deia que era l'avi de l'«Orfeo»; y, veritablement, son amor pera nosaltres tenia tirat de tendresa de senectut al caríssim rebrot propi. Ell estigué al costat nostre desde que començarem a provar de cantar: crec que feia solament dos mesos que'l nostre «Orfeo» estava constituït, que'l mestre Nicolau ens demanà dè pendre part en un concert fi de curs d'una academia que allavors dit mestre regentava. Nosaltres, encara que temerosos, accedírem a l'invitació, si bé no volguérem que constés el nom de la nostra societat en el programa, ja que no volíem donar-nos a conèixer sense una mica de basa. Doncs en aquell concert, a més de l'*Ave Verum*, den Mozart, cantàrem la *Boda d'Àucells*, del mestre García, xamosa composició que les senyoretes deixebles de dita Academia acompanyaven ab una escaienta xerradiça de pianos.

Més endavant, al cap d'alguns mesos, quan ens atrevírem a fer lo que anomenàrem

primera prova anyal, la composició que obrí'l programa fou un *Himne patriòtic* del venerable mestre; y, quan engrandírem el chor ab les seccions de senyorettes y nois, ell ens compongué aquella *Bandera Catalana* que sempre que era executada aixecava'l públic ab ovació sorollosa. Després encara pensà en nosaltres component la gran trilogia patriòtica *Catalonia*, ont abocà tots els seus entusiasmes de cor sempre jove, y la segona part de la qual, la *Pregaria*, quedà llarg temps en nostres programes. Y ara mateix, pocs dies abans de sa sobtada mort, ens portà una nova composició choral, *Càntic del Llorer*; com si, pressentint la seva partida, volgués abans deixar-nos una nova penyora de sa estimació.

El plorat mestre sentia verament el daler de la música: havent-se de guanyar la vida ab l'ensenyança del seu art, ell aprofitava tots els moments que li quedaven lliures en esplaïar aquella necessitat que sentia de posar en solfes els seus lirismes; aixís es que, en ses obres, si no sempre perfetes en la factura, sempre s'hi troba la generositat d'una vena musical abundosa y sincera. Ell fou un dels primers vidents del renaixement artistic de la nostra terra, empeltant la saba de la cançó popular en son estil amable; ell tenia oberts els sentits a l'ambient de l'art modern, y feia esforços pera apropiarse sos elements de tècnica formidable; y, encara que l'home no tenia temps pera madurar els procediments y fer obra definitiva, donava sempre quelcom sincerament musical que portava l'empremta d'aquella ànima sensible a l'ideal.

Les obres que ha deixat són moltes: melodies y folies catalanes sobre lletra dels distingits poetes del nostre renaixement, sonates y peces de piano, composicions religioses, fantasies y peces líriques pera diversos instruments y orquestra, els diferents chors que ja hem nomenat més amunt; ademés d'una *Ronda de Pastors*, pera chor d'homes, l'oratori *Santa Isabel d'Hongria* y l'*Epitalami* pera orquestra y orgue, dues obres escrites y dedicades a la familia del noble protector de les arts, amic caríssim del mestre, D. Eusebi Güell; una marina pera orquestra titulada *Retorn*, que fou executada en un dels primers concerts de l'«Associació Musical» y més endavant per la «Catalana de Concerts»; per ultim, cal citar les seves dues obres més importants: l'òpera *Juli Cèsar* y el drama líric *Garraf*, sobre lletra de l'eximi Picó y Campamar, en la qual el mestre havia posat tota la seva fe y el seu entusiasme, que la vellesa no havia pogut ni debilitar en la seva ànima. ¡Quina alegria hauria tingut, el bon vell, si s'hagués vist una de dites obres sobre les taules d'un escenari! Més els temps dels precursors no són temps de gloria; pera ells!

Encara'ns falta citar l'obra íntima del mestre, el *Requiem* que havia compost ara ultimament en record d'un ser estimadíssim a son cor, que va precedir-lo de poc en la fugida d'aquest món. L'*Introit* d'aquest *Requiem* es potser la pàgina més hermosa, més espiritual, del mestre.

Y encara, pocs dies abans de sa mort, contava a sos amics els projectes que somniava. Un d'ells era ineludible: «— He de fer un oratori de la vida de la Verge. Es una prometença que tinc feta, y Déu bé'm donarà vida pera complir-la!» Y ell, ab aquella cara encantada que posen les ànimes bones, inspirades, n'explicava'l plan y els detalls com si ja l'hagués creada.

¡Pobre senyor García! No li calgué, a la Verge, que realisessis la teva ofrena; sinó que, ab aquesta intenció tant pura, te llevà d'aquest món cap a la Gloria!

LLUÍS MILLET

FRANCISCO TÀRREGA

COMPLINT ab un dever d'intima gratitut, me veig moralment obligat a dedicar un record a la memoria del qui fou mon inoblidable mestre, el prodigiós Francisco Tàrrega, la fi tant prematura del qual ha omplert la meua ànima de dol profund.

No'm proposo donar datos biogràfics, essent aquests, la majoria de les voltes, ben poc interessants tractant-se de personalitats del relleu y de la força den Tàrrega: sols diré dues paraules relacionades pura y exclusivament ab l'artista y la seva obra.

Al parlar d'en Tàrrega, no n'hi ha prou ab dir: «—Va ser el primer guitarrista de tal o qual època», no: ab ell la guitarra ha perdut la figura més eminent, la més culminant de tots els temps, de totes les generacions. Y es perquè en Tàrrega no va ser solament un executant (com jamai n'hagi existit un altre): fou també'l creador d'una escola, quasi podria dir d'una nova *era*, pera la guitarra, obrint nous horitzons y descobrint una serie d'efectes y sonoritats tant desconegudes, que això feia que, al sentir-lo, l'instrument sonava d'aquella manera tant *única* y sublim a la vegada.

Es evident que, pera portar a fi una obra d'aquesta importància artística, feien falta, ademés, facultats especials que en Tàrrega posseïa en grau superlatiu, y eren les d'esser un músic habillíssim unit a un temperament artístic de primer ordre; qualitats que, resumides, feien d'ell un artista eminentment refinat.

Si les dues glories més llegendàries del passat, Sor y Aguado, haguessin tornat ara, ¡quina hauria sigut la llur sorpresa al veure l'avenç y el grau de perfecció que alcançà en Tàrrega en l'instrument que tant van enaltir ells en la llur època respectiva!

Com a compositor, les seves obres formen les veritables joies de la moderna literatura de la guitarra. Totes elles estan impregnades de la més depurada distinció; y, en particular els *Preludis*, poden perfectament figurar al costat de les més belles obres que dintre d'aquest gènere ha produït la música contemporània.

Ont havia conquerit assenyadíssims triomfs era en les transcripcions. Aquestes bé's poden calificar de veritables creacions, puix era admirable la manera com s'apropriava l'idea de l'autor, a l'èxtrem que la majoria de les composicions dels grans mestres feien exactament l'efecte d'haver sigut directament inspirades per la guitarra. Y això era, en part, degut al secret que ell sol posseïa, y que consistia en l'encertadíssima elecció de les obres. ¡Quina llàstima que'ls propis autors no hagin pogut veure palpablement el

relleu, la llum, la nova vida, que aquelles prenien, majorment essent interpretades per aquella *màgica* exclusiva del gran Mestre!...

Era, aquest últim, un dels aspectes més característics de son Art meravellós.

Y ara, pera posar fi an aquestes ratlles, haig d'afegir que en Tàrrega, com home, era senzillament angelical. Aixís, doncs, el seu record quedarà eternament gravat a l'ànima dels que, com jo, el veneraven com artista y l'adoraven com amic.

MIQUEL LLOBET

Paris, 20 de Janer 1910.

"ELS PIRINEUS" A BORDEUS

EL dia 12 de Desembre de 1909, la «Societat de Santa Cecília» va donar, en el transcurs de son concert quinzenal, el *Pròleg d'Els Pirineus*, d'en Pedrell. El programa, compost únicament de música simfònica, tenia per finalitat el mestre català passant per Beethoven, Roger-Ducasse, Rameau, Wagner y Saint-Saëns. Ab tant noble companyia, en Pedrell se presentà an el public bordelès, qui l'esperava ab impaciència, puix la música espanyola està de moda enguany a la metròpoli dels bons vins.

Potser el públic esperava ritmes de *machicha* y melos de tonalitats aràbigues: el cas es que de prompte paregué desorientat davant de la severa y majestuosa polifonia del venerat autor de la *Trilogia*. Emperò va refer-se aviat, y aplaudí vigorosament el meravellós bard que féu Mr. Carbelly, la massa imposant dels chors y, en fi, l'orquestra, comentador discret y devegades un xic esborrat.

Y no es pas que l'obra hagi obtingut a Bordeus una interpretació ideal. No hi ha dubte que'l bard fou magnífic, els chors d'una precisió y d'una frescor rares, l'orquestra d'una hermosa sonoritat; emperò hi mancava potser aquella convicció de l'accent, aquella empena de fe artística, aquella comunió de tots plegats en la Bellesa! per lo qual solament els espanyols, y més especialment els catalans, poden compenetrar l'obra d'en Balaguer y d'en Pedrell.

Siga'l que's vulga, hem de registrar un èxit pera'l noble aeda de la patria romana, y desitgem vivament que una audició integral de la *Trilogia* segueixi a l'execució parcial que'ls girondins tingueren el goig d'aplaudir.

La premsa aprecia diversament la provatura del director d'orquestra l'eminent Mr. J. G. Pennequin.

Le Nouvelliste fa constar «el brillant èxit» obtingut, y afegeix que «aquest poema català, inspirat an en Balaguer per l'amor a sa hermosa terra y a ses llegendes, y posat en música per en Felip Pedrell, faria gran efecte en un teatre a l'aire lliure». El diari *La*

France anota, sobre tot, que «l'orquestra del *Pròleg* es interessantíssima». En fi, el gran periòdic *La Gironde* declara que «una segona execució de l'obra potser seria necessària», y afegeix que aquest *Pròleg* «provocà un viu moviment de curiositat» y que «cada part hi es tractada de mà de mestre, ab rar vigor y profunda ciencia del cant y de l'instrumentació».

Aquests diversos testimonis, tots ells favorables a l'obra, encara que considerant-la desde diferents punts de vista, no tradueixen, no obstant, la profunda impressió que aquesta deixà a l'ànima dels comptats músics de veres escampats per la sala, tots els quals no tingueren més que una sola veu pera lloar l'elevació d'idees, la fermesa d'estil, la varietat de medis, en fi, la comprensió perfeta, dels secrets de l'art choral y orquestral que's revelen en l'hermós *Pròleg* executat. Veus-aquí una altra noble victòria catalana de la qual els lectors de la REVISTA poden enorgullir-se.

HENRI COLLET

Nota. — Altre cop Bordeus! La societat *Les Cinq-Écoles*, subvencionada per l'Ajuntament, ha consagrat els seus concerts a la música espanyola moderna. La primera sessió, donada ab un èxit immens davant d'un públic nombrosíssim, encloïa les obres de Turina, Falla y Arbós. El concert vinent farà aplaudir Morales, Guerrero, Victoria, Olmeda y Manén. Altres catalans vindran després y seran altres tants triomfs!...

DESDE PARÍS

EL drama líric en dos actes *Le Cœur du Moulin*, que s'acaba de representar a l'Opera Còmica, es l'obra més interessant que s'hagi oït a París d'ençà de l'*Ariane et Barbe bleue*, de Paul Dukas. Un magnífic temperament musical se manifesta en aquesta obra altament pensada y fortament escrita, plena d'una música abundosa y jova.

Le Cœur du Moulin es el debut, en el teatre, de M. Déodat de Séverac. Aquest jove músic no era conegut més que d'una *élite*, per dues hermoses *suites* pera piano (*Le Chant de la terre* y *En Languedoc*), algunes composicions de música religiosa y varies boniques melodies. El seu drama líric, escrit sobre un poètic llibre de Mr. Magre, ve a colocar-lo en primer rengle d'aquells en qui la música francesa pot fundar bones esperances.

Mr. de Séverac reb ab una sensibilitat deliciosament refinada l'impressió musical de les coses, y la seva faísó d'expressar-la es d'una originalitat absoluta; cosa rara en un país ont el *debussysme* fa malvestats y ont el *d'indysme* reclou els bons y els dolents dintre de l'estreta presó de les seves fórmules.

No podria millor comparar-se Mr. de Séverac que ab el vostre Albéniz. Es clar que no posseeix la mestria d'escriptura d'aquell; però, igual que l'estimat y gran desaparegut,

posseeix l'ànima ingenua y cantaire d'un veritable creador de música popular, de música en la qual se sintetisa l'esperit d'un país o d'una raça. El país de Mr. de Séverac es el Mitg-dia de la França, el Llengadoc: es en aquesta regió, poètica y melancòlica, malgrat l'esclat dels seus colors y del seu sol esplèndit, que's desenrotlla l'acció de *Le Cœur du Moulin*; y el músic en dona l'essència y la bellesa ab una pintoresca y profunda justesa. La música es clara, viva, expressiva, hermosament melòdica, molt moderna d'escriptura y d'armonia; l'orquestració es fulguranta y colorida. En fi, la manera sempre simple y natural per la qual els més subtils sentiments surten expressats, mostra que en la personalitat d'en Déodat de Séverac el músic hi es aparellat ab el veritable home de teatre.

L'èxit de *Le Cœur du Moulin* ha sigut molt expressiu entre'ls músics y les gents il·lustrades; però es trist haver de fer constar que la gran majoria del públic, més que a les obres fines y musicals com aquesta, prefereix horrors com el *Quo Vadis?*, òpera innoble de Mr. J. Nougues, o com *Les Paillasses*, de Leoncavallo. Pera aquesta mena de coses la sala es sempre plena.

Els concerts simfònics no'ns han pas portat novetats molt interessants que mereixin ésser assenyalades.

Mr. Eduard Risler ha donat varies sessions de piano consagrades a Beethoven, Chopin, Schumann, Liszt (l'execució de la *Sonata* d'aquest mestre fou d'un prodigiós esplendor) y a la música francesa moderna. Mr. Risler es segurament el nostre més gran pianista francès: tots els dons y els més grans estan en ell reunits. Apart el virtuós complet, cal admirar en Mr. Risler el músic y, sobretot, l'artista concienciós, devot del seu art y que no sacrifica res al èxit fàcil. ¡Quina diferencia, desde aquest punt de vista, ab en Pugno, la celebritat del qual no es feta més que a copia de reclam y de soroll!

Mlle. Clara Sansoni, l'única deixeble que l'Albéniz ha format aquests darrerš anys, acaba de donar, a la Sala Erard, un recital de piano consagrat a les obres de son anyorat mestre. Ha obtingut un èxit immillorable.

J. SAINT JEAN

J. JOAQUIM NIN

Com ja notificàrem en un dels números passats als nostres llegidors, l'excelent pianista y notable musicòleg en J. J. Nin ha abandonat l'Europa pera fixar la seva residència a l'Havana, ont se li han fet proposicions pera encarregar-se de la direcció d'aquell Conservatori y organitzar ensems la celebració periòdica de grans concerts simfònics.

Ab motiu de la seva partida, totes les revistes musicals d'aquí y de l'extranger han

dirigit al senyor Nin benvolgudes frases de comiat, demostrant la simpatia que arreu tenia guanyada el nostre distingit amic y colaborador.

Entre'ls diversos treballs apareguts aquests dies elogiant la seva tasca, plena d'amor envers l'art, cal senyalar el que publicava *Le Guide Musical*, de Bruxelles, ab la firma del reputat musicoleg M. G. Jean-Aubry, el qual ab molt gust traduïm en part pera son coneixement.

La REVISTA MUSICAL CATALANA se complau, ademés, en anunciar als seus subscriptors que en un dels pròxims números començarà a publicar integralment el famós llibre d'en J. J. Nin, *Pour l'Art*, encarregant-se de la seva traducció nostre benvolgut amic y company de redacció En Josep M.ª Folch y Torres.

Vegi-s ara com parla'l referit musicoleg francès:

«L'Europa musical s'enterarà de la seva absència amb una gran tristesa, y a ben segur que'l pesar que deixarà en diversos llocs no serà pas el testimoni menys durable de la seva jova y justa glòria.

»Tots els que l'han conegut han fet més que estimar-lo, tributant-li un sentiment en el qual l'afecte s'uneix a l'agraïment y a l'admiració més profunda.

»Es difícil de trobar en aquests moments una consciència semblant, sense feblesa, y se diria sense vacilació; però hi ha més mèrit encara, car la dignitat del seu esperit exclou tota ombra de tivantor y sab conservar sempre un encís atraient de sincera simplicitat. Cap esperit es més lluny que'l seu del pedantisme y d'aquests dogmes immutables que pera molts no serveixen més que pera menyspreuar als llurs rivals y als nostres temps.

»Una frescor de sentiments banya constantment el seu pensament, y la seva vida no es conduïda més que pel desig d'aimar encara més y ab més justícia'ls espectacles de la bellesa.

»Pianista remarcable y ben dotat, ell hauria pogut, com tants altres, encaminar-se vers els afalacs del virtuosisme, y apilar, per medi d'habilitats, les palmes del favor públic. Cal una ànima ben trempada pera resistir a les sollicitacions populars, pera no blincar-se davant de l'espectacle entrenador dels aplaudiments, pera no inclinar-se a poc a poc vers les temptadores y mondanies satisfaccions del virtuós «de moda».

»En J. Joaquim Nin ha tingut sempre present en el seu esperit que l'art es una obligació més seriosa; que aquesta missió de que va investit l'interpretador exigeix renuncies, devers estrictes y una comprovació personal permanenta.

»Més, pera servir a la gent y al public, en Nin se dedicà a servir a la música. Y això no es pas una cosa molt comú, com podria semblar-ho al primer moment.

»Quan se considera la vida musical dels interpretadors; quan en un espai d'alguns anys s'examinen llurs programes, es raríssim que no s'hi trobi alguna concessió, alguna demostració de feblesa pera satisfer al public.

»Doncs ja pot buscar-se en el passat musical d'en Joaquim Nin, que no s'hi trobarà ni un acte que no sia realisat per son amor profon a l'art, per la seva devoció y desinterès vers la causa a la qual ha consagrat la seva vida, la seva força y el

seu talent, y a la que ha sacrificat joiosament els *bouquets* efimers del favor mondà.

»Es precis haver vist an en Joaquim Nin interpretar algun antic mestre. El seu rostre marmori no revela res en son exterior, cap geste excessiu pera atraure materialment la satisfacció de l'auditor: tot queda concentrat interiorment en ell. Darrera aquest posat immòbil, un hom sent vibrar tot el respecte y tota la passió de l'interpretador que s'esforça en revelar, autèntica, sensible y bella, la pàgina llegada pel geni. N'hi ha prou ab veure an en Joaquim Nin al piano pera endevinar de quina manera comprèn sa tasca y la grandesa del seu dever.

»Durant el curs de conferencies-audicions que vareig tenir el goig, ara anyorat, de fer ab en Joaquim Nin, vaig poder mesurar comodament la consciencia de son treball.

»No's preocupa pas solament de l'obra escrita, sinó que, ab una infadigable curiositat, cerca pel seu entorn tot allò que pugui més exactament determinar l'atmòsfera real de l'obra: ell coneix la vida dels compositors, llurs pensaments y les condicions històriques de l'obra, de son lloc en l'espai del temps; però no ab la freda compulsació de l'historiador rígid, car l'art vivent l'atrau y el passat no l'encisa més que pera fer-ne sorgir novament la flama que un temps l'animà y que cova eternalment dessota les cendres d'injustos desdenys.

»El treball realisat per aquest home es considerable: penseu lo que reclama la preparació d'una obra de semblants condicions y el perill que's corre de deixar-se entrenar a prevaldre's de la ciencia en detriment de la bellesa.

»En Joaquim Nin considera l'erudició com la base necessaria de l'interpretació, però's preocupa tot seguit d'ocultar-la pera deixar parlar l'obra ab el sol poderiu del seu encís o de la seva grandesa.

»Pel demés, en Nin deixa, a l'abandonar Europa, un excelent testimoni del seu pensament, y es aquest el seu fascicle *Pour l'Art*, el ressó del qual fou general y just, havent trobat arreu una calorosa acullida.

»Els principis de consciencia que s'hi afirmen són els que sempre han guiat la seva conducta; y quan un pensa en les dificultats que's presenten pera posar d'acord la vida y el propòsits, pot aleshores mesurar-se facilment la dignitat del seu esforç y l'elevació del seu esperit.

»Jo he tingut la sort d'esser dels que conegueren en Joaquim Nin y que pogueren combatre ab ell en el bon combat de la bellesa. Que'm sigui, doncs, permès avui saludar desde França an aquest home que honora no solament la terra que l'ha vist néixer, sinó l'Art universal.

»G. JEAN-AUBRY.»

«ORFEÓ CATALÀ»

CONCERT EN OBSEQUI ALS SOCIS PROTECTORS

EL concert que anyalment dedica l'«Orfeó» an els socis protectors tingué efecte enguany, en el Palau de la Música Catalana, el dissabte, 8 de Janer, a la nit, a tenor del següent programa:

Primera part. — *El cant de la Senyera*, Millet; *Cançó de Nadal*, Romeu; *La sesta*, Noguera; *La pastoreta*, Pérez; *En l'enterro d'un nin* (primera audició), Pérez; *La Viuda*, Flecha.

Segona part. — *Les ballades de Lormont*, C. Franck; *Teresa*, Nicolau; *Himne*, R. Strauss.

Tercera part. — *Himne de l'arbre fruïter*, Morera; *Mort del soldat* (primera audició), Nicolau; *La mar inquieta* (primera audició), Montserrat; *Les campanes de Nadal*, Comes; *Els segadors*, Millet.

Com es costum en aitals concerts, l'«Orfeó» dedicà an els seus protectors les primícies de les obres que ha tingut en estudi aquests darrers mesos; les quals, com ja van indicades en el programa, eren originals aquesta vegada dels Srs. Pérez, Nicolau y Montserrat, respectivament. Les tres obres noves oferien aspectes ben distints, remarcant-s'hi prou bé la determinada personalitat de cada autor. La composició d'en Pérez, jove autor de qui coneixiem ja la traça d'armonisar, està inspirada en una tendra poesia de l'immortal Verdaguer, sadollada de sentiment, que'l músic ha sapigut traduir de la manera més feliç, fent concentrar tota l'atenció en la melodia que canta una veu sola, d'una saborosa ingenuïtat, y en l'efecte imitatiu de les campanes funeràries, el ressò de les quals, produït sobre una dissonància de segona, es una troballa de mestre. L'obra entrà francament dintre'l gust del públic, y la repetició d'ella va imposar-se. Musicar *La mort del soldat*, d'en Guimerà, aquesta visió d'un realisme tant cru y d'un simbolisme tant amargant a la vegada, hauria sigut empresa temeraria pera qui no comptés ab la mestria d'un Nicolau. L'autor d'*El Divendres Sant* y *Captant* ha realisat, doncs, la difícil tasca ab plena fortuna, tal com de son talent prou regonegut podia esperar-se. Ab tot y tractar-se d'una pàgina vigorosíssima y d'accentuat caràcter, no es la *Mort del soldat* d'aquelles obres que frapin de moment al públic. La composició, dintre la seva vaguetat tonal, es, además, d'una dificultat extrema pera les veus. Vol esser escoltada algunes vegades pera arribar a penetrar-se d'ella y deixar que'l sentit auditiu se breci dintre d'aquella aspror volguda. No obstant, l'efecte produït en sa primera audició fou de prou força pera que'l públic reconegués la vàlua de l'obra, que coronà al final ab un llarg aplaudiment. D'en Montserrat res n'havia cantat encara l'«Orfeó», però podem dir que ab *La mar inquieta* ha conquerit de cop un lloc senyalat en nostres programes. Es aquesta composició una bella y colorida visió que promou en l'oient gratíssima suggestió d'imatges vives resplandentes de llum. Es

veritat que l'esplèndida poesia d'en Maragall ja la porta en sí, la suggestió: tot llegint-la ¿no hi aspireu la resina dels pins? ¿no la paladejeu, la salabor de l'aigua? Més el músic ha comunicat an els versos vida intensa, moviment, que això es la música; y el quadro vibra armoniós, prenent forma les imatges, y a l'esperit s'ofereix la vista enlluernadora de la nostra mar llatina, ont *llisca sota'l cel blau la barca tota olorosa...* L'impressió es fina, gaia y subtil, enduent-se'n tota la simpatia. Fou, doncs, una ovació ben merescuda la que va guanyar-se en Montserrat ab la seva *Mar inquieta*.

De lo restant del programa cal remarcar, per l'èxit obtingut, el grandió *Himne*, de Strauss, aixís com la represa de composicions tant notables com són *La sesta*, del malaguanyat Noguera, y *Teresa*, d'en Nicolau, que, com joies veritables, resplandeixen més encara quan de temps no s'han sentit.

No podem deixar de consignar, tampoc, la part d'èxit que correspongué an els orfeonistes Sra. Fonollar de Saló y Sr. Crespo, els quals, en els *solos* d'*En l'enterro d'un nin* y *La mort del soldat*, respectivament, sapigueren donar an el cant l'expressió justa, avalorant-lo ab l'encís de llurs boniques veus. Iguals elogis mereix el tenor Sr. Bosch, que, com sempre, fou molt aplaudit en l'*Himne de l'arbre fruïter*, d'en Morera.

CONCERT PÚBLIC DE MUSICA CHORAL

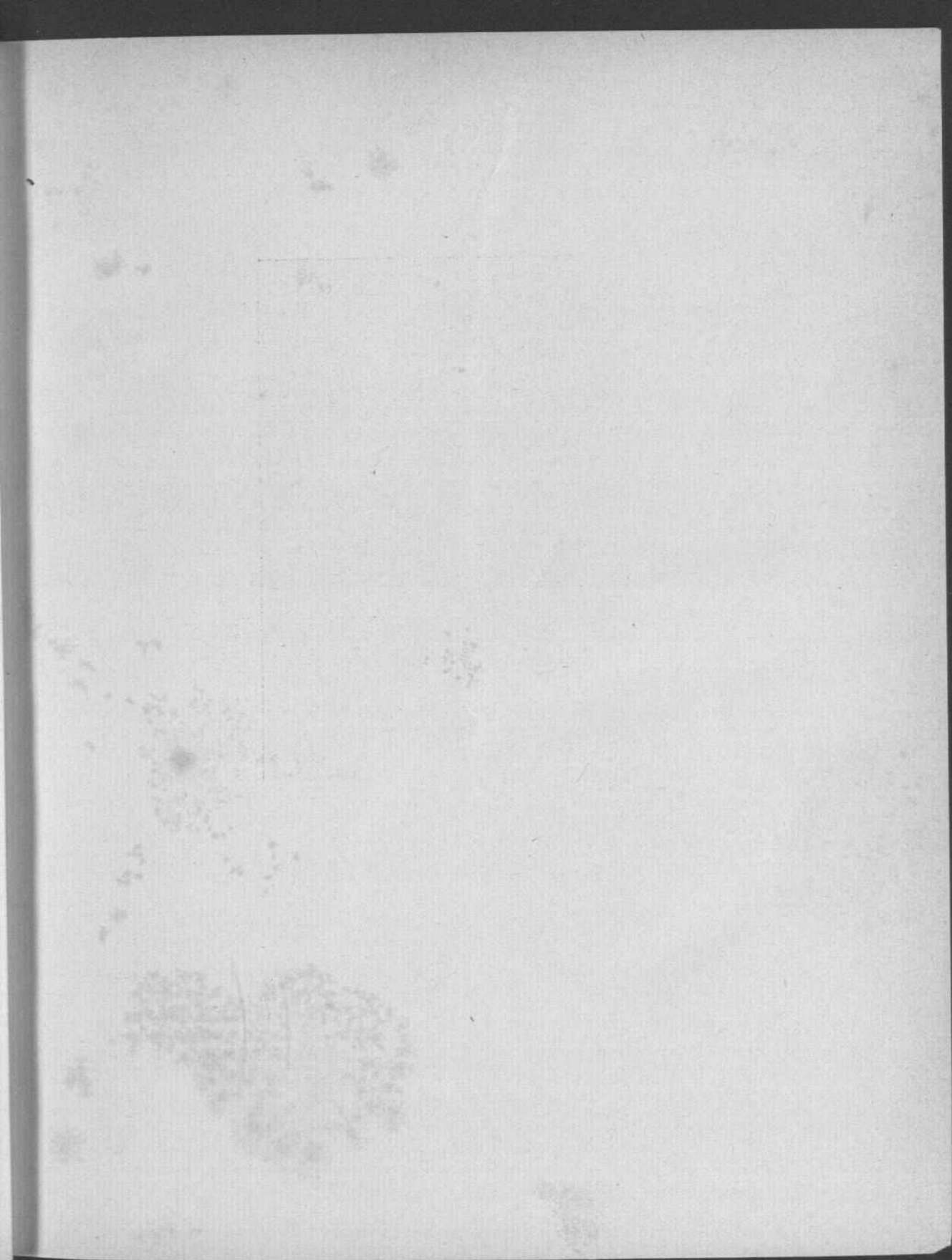
Ab ben poca variació en el programa, el concert de protectors se repetí en sessió pública'l diumenge, dia 23, a la tarda, vegent-se la sala extraordinàriament concorreguda.

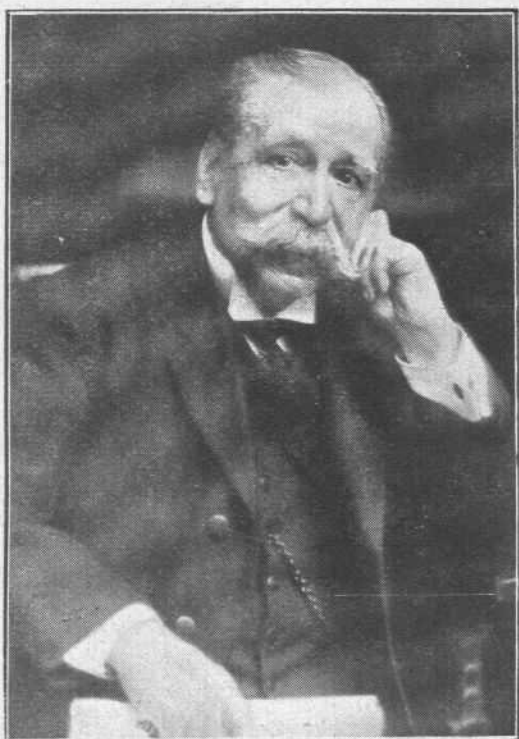
Les composicions noves, estrenades en el concert anterior, meresqueren un aculliment no menys entusiasta en aquest, havent-se de repetir, com en el passat, la bonica composició d'en Pérez; y, si no ho foren les altres dues, va esser per no fadigar als choristes, que acabaven de realisar un programa dels més feixucs, ab obres de tanta força com l'*Himne*, d'en Strauss; *La mort de l'escolà*, *La Viuda*, d'en Flecha, y el *Credo* de la *Missa Papa Marcel*.

L'èxit d'aquest concert pot comptar-se, doncs, entre'ls més brillants que ha obtingut l'«Orfeó» aquests darrers temps. A mestres y orfeonistes va dedicar'l públic llargues ovacions, que esclataren unànims y espontànies, especialment a l'acabar-se la darrera composició del programa y al començament dels imposants acords del nostre himne *Els segadors*, entonats per l'«Orfeó Català» ab la mateixa fe y ab el mateix entusiasme del primer dia; palesa demostració de que en son sí no han minvat pas, per sort, els ideals de patria, els quals, com lluminós estel, guiaren sempre la nostra institució ben volguda en son pelegrinatge artístic per Catalunya y fóra d'ella.

CONCERTS DE QUARESMA

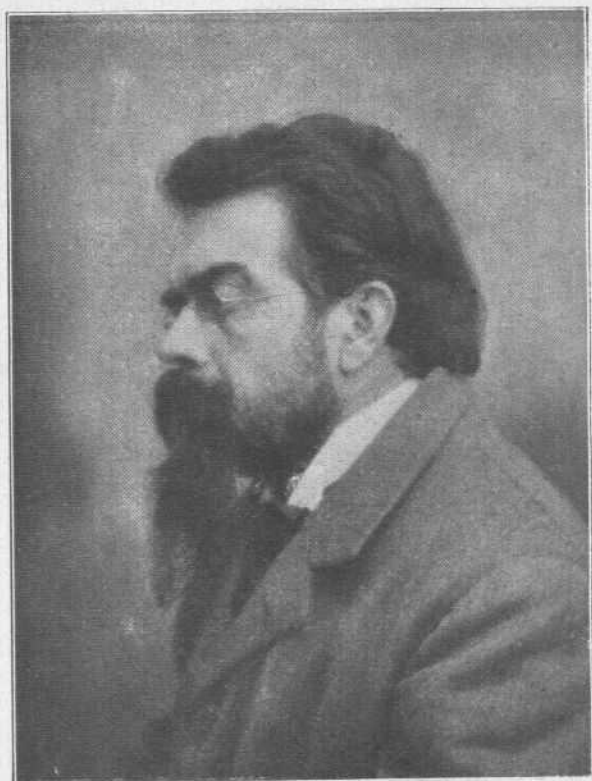
L'«Orfeó Català» ha organísat pera la vinenta temporada de Quaresma una serie de sis grans concerts simfònics, en els que colaboraran els següents elements:

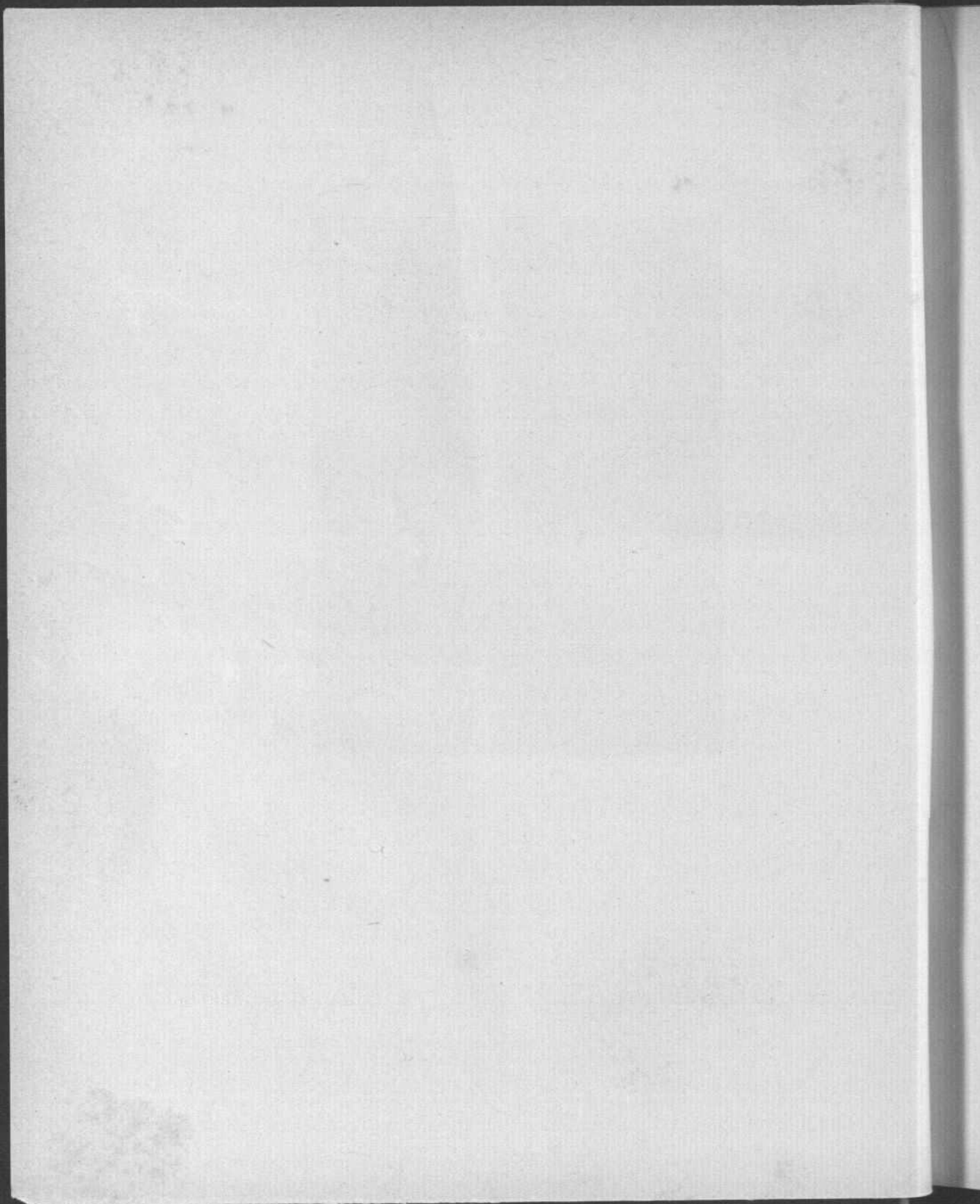
SUPLEMENT AL NÚM. 73 DE LA
REVISTA MUSICAL CATALANA

JOSEP GARCIA ROBLES

SUPLEMENT AL NÚM. 73 DE LA
REVISTA MUSICAL CATALANA

FRANCISCO TÁRREGA

Mestre Franz Beidler, de Munich, que dirigirà'ls tres primers concerts. El mestre Beidler es prou conegut del públic de Barcelona y es prou recent l'èxit que ha obtingut en la direcció de l'òpera *Salomé*, de Strauss, pera que tinguem de fer el seu elogi.

Mestre Volkmar André, director dels grans concerts simfònics de la «Tonhalle», de Zurich. El jove mestre André ha fet en pocs anys una carrera brillantíssima, que'l col·loca entre'ls directors de primera línia en el moment actual. Els tres darrers concerts seran dirigits per ell.

L'orquestra, composta d'elements excel·lents y cohesionada pel treball constant que de llarg temps ve realisant en el teatre del Liceu, serà augmentada en la proporció necessària pera l'execució de les obres modernes que figuraran en els programes, pera algunes de les quals el nucli orquestral arribarà a un centenar de professors.

L'«Orfeo Català» aportarà'l concurs de la seva massa coral, composta de més de 230 individus, pera l'execució de *Parsifal* (Consagració del Graal), *Segona Simfonia* de Mahler, *Llegenda*, de Chavarrí, y altres obres que més avall detallem.

Les solistes vocals Srta. Bertrán y Sra. Dachs, que tant de relleu han donat ja a diferents concerts organitzats per l'«Orfeo Català», especialment en l'execució d'obres de Bach, vindran també aquesta vegada a cooperar a la tasca artística en l'execució d'obres modernes.

Els grans orgues que la moderna música associa a les seves més belles manifestacions, a les que aporta la riquesa dels seus timbres y la grandiositat sonora de l'instrument rey, aniran a càrrec dels mestres Vicents de Gibert y J. M. Comella.

Aquests són, sumariament descrits, els elements que integraran la sèrie dels sis grans concerts simfònics que l'«Orfeo Català» té ja organitzats ab tota cura y ab el ferm propòsit de que resultin veritables solemnitats d'art. Guiat per aquest propòsit, ha obtingut dels mestres André y Beidler l'inclosió en els programes d'algunes obres capdals de la moderna música, desconegudes a Barcelona. Són aquestes obres, que's donaran en primeres audicions:

Quarta simfonia, Tchaikowsky; *Septima simfonia*, Bruckner; *Així parlà Zaratustra*, poema simfònic, Strauss; *Antiga romança noruega*, Grieg; *Variacions y Fuga* sobre un tema de Hiller, Max Reger; *Segona simfonia*, Gustav Mahler.

Totes aquestes audicions són pera orquestra; y la darrera, una de les obres modernes de major proporcions, serà interpretada per la multiplicitat d'elements que la seva execució requereix: orquestra, solistes vocals, chors y orgue.

Les obres, ja conegudes, però sempre interessants, que s'executaran ademés, són:

Parsifal (Consagració del Graal), Wagner; *Marxa fúnebre de La Posta dels Déus*, Wagner; *Obertura de Tannhäuser*, Wagner; *Marxa Imperial*, Wagner; *Tercera simfonia* (Heroica), Beethoven; *Simfonia en sol major*, Haydn; *Obertura de Leonora*, número 3, Beethoven; *Simfonia en sol menor*, Mozart; *Vida d'hèroe*, poema simfònic, Strauss; *Carnaval romà*, Berlioz; *Caça y tempesta* (dels Troians), Berlioz. Aquestes onze obres les executa l'orquestra; la primera y última l'orquestra y els chors.

L'«Orfeo Català», fidel sempre an el seu esperit d'enaltiment de la música de la nostra terra, en totes les seves manifestacions, ha tingut el més gran interès en que'ls

autors catalans aportessin el llur concurs an els concerts de Quaresma vinents, y es per això que t'el goig de fer públic que s'executaran (la majoria per primera vegada), dirigits pel mestre Beidler, les següents obres:

Dança d'espectres d'El comte Arnau, Pedrell, pels chors y orquestra; *Epitalami*, García Robles, per l'orquestra y orgue; *Paolo y Francesca* (segona part del poema *Dante*), Granados, per contralt sol y orquestra; *Llegenda*, Chavarri, per chor, orquestra y orgue; *Marines*, Gibert; *El Combat*, poema simfònic, Pahissa; *Pròleg simfònic pera un drama*, Taltabull; les tres per orquestra.

L'indole d'aquests concerts no ha permès incloure en els llurs programes major nombre d'obres d'autors catalans que les esmentades. Però l'«Orfeo»'s creu obligat a fer avinent el seu propòsit d'anar donant a conèixer, en les successives series de concerts simfònics que's proposa organitzar, en la confiança de veure's secundat pel públic barceloní, les obres y els autors catalans que's dediquen al conreu de l'art simfònic, fins a conseguir pera aquest art l'esplendor y la riquesa feliçment assolides ja pera l'art choral.

La celebració de dits concerts s'ha fixat pera 'ls dies 16, 19, 22 y 26 Febrer, 2 y 5 Març.

OBSEQUI DE LA COLONIA ESTIUENCA DE VALLVIDRERA

En recordatori de l'excursió que l'«Orfeo Català» féu a Vallvidrera l'estiu de 1907, la colonia estiuenca, que fou l'organitzadora de tant bella festa musical celebrada al bosc, l'ha obsequiat ab una rica llaçada pera la seva senyera, de la que'n penja artístic medalló de metall ab aplicacions d'acer. Damunt dels escuts repujats de Catalunya y de Vallvidrera, que figuren a cada banda del medalló, hi han gravades les següents inscripcions:

«A l'«Orfeo Català» la colonia estiuenca del poble de Vallvidrera. — Record de la festa del dia 18 d'Agost de 1907.»

FESTA DE LA MÚSICA CATALANA

ANY V

COMPOSICIONS REBUDES PERA'L CONCURS DE 1910

1. — Aplec de melodies populars catalanes. L.: «Tenen l'aspror de la terra y la salabor de l'aigua».
2. — Cançó de breçol. L.: «Record de ma infantesa».
3. — Rosari y Salve a dos veus. L.: «Regina sacratissimi Rosari».
4. — No perdem temps. L.: «Fem feina».
5. — El plor dels degotalls. L.: «Plor de poesia».
6. — La filla del Carmesí. — L'estudiant de Vic. L.: «Són la veu dels pobles».
7. — Cançons catalanes pera cant y piano. L.: «De mos somnis sóu l'espill».

8. — Els estudiants de Tolosa. — Presents de boda. — La filla del Carmesí. — Maria. — La ploma de perdiu. — Caterina d'Alió. L.: «Qui no té pa moltes se'n pensa».
9. — Cançó de Primavera (cant y piano). L.: «Ignocència».
10. — Cançó d'Estiu (cant y piano). L.: «Amor».
11. — Rosari y Salve a una veu. L.: «El res del Sant Rosari es la pràctica cristiana més hermosa de la pagesia catalana».
12. — L'arbre de Sant Joan. L.: «La mellor senyera es lo cant del poble».
13. — Cançó de Juliol. L.: «Anem a batre?»
14. — Aubada. L.: «Primaveral».
15. — La Puntaire. Melodia pera cant y piano. L.: «Randes y Corrandes».
16. — Poema de gravetat y alegria. L.: «El pastor del Tosell».
17. — El dimoni escuat. — La presó de Lleida. L.: «Tric-trac, tric-trac».
18. — Vou-veri-vou. — Sa ximbomba. — Arri, muleta. L.: «Cantant y plorant».
19. — Rosari a una veu y orga. L.: «Mater amabilis».
20. — Los fills del Canigó. L.: «Estudiantina».
21. — Toc d'albat. L.: «Angelet de Déu!»
22. — Oh! Salve, Catalunya! L.: «Matinada».
23. — Los llenyaters. L.: «Visca Catalunya!».
24. — Truquen els joves. L.: «Il·lusions me'n donen vida».
25. — Riera avall. L.: «Somnis m'omplen el cor...»
26. — L'Aplec. Cant primer de la llegenda «Canigó». L.: «Roda viventa».
27. — L'hereu Riera. L.: «Alegroia».
28. — Rosari de Maria Santíssima y Salve Regina. L.: «Mater amabilis».
29. — Brindis de Pasqua. L.: «Bevem!»
30. — La caiguda de la fulla. L.: «Aixís...?»
31. — Bon caçador. — La nina encantada. L.: «Llegendes».
32. — La Porqueirola. L.: «Don Joan ¿com no se'n casa?». — La lletja. L.: «Més el nuvi està content».
33. — Lo Jovent. L.: «Pax vobis».
34. — ¿Te'n recordas? Melodia pera cant y piano. L.: «Jurament».
35. — Barcarola pera cant y piano. L.: «Anyorança».
36. — Rosari. L.: «Regina Angelorum».
37. — La Nadala. L.: «La Farigola».
38. — Rosari y Salve Regina. L.: «Flors y violes».
39. — Oda VI. Messidor. L.: «Plou y fa sol».
40. — Colecció de melodies (originals) pera cant y piano. L.: «Fulles d'àlbum».
41. — Rosari y Salve Regina. L.: «Rosa mística».
42. — Preludi y fuga pera quartet de corda. L.: «Ay fills, ay fills, cordetes y cordills».
43. — «Quartet» en la menor. L.: «Hispania».
44. — Marina. L.: «Remant, remant, catalans, avant!».
45. — Per sobre la ciutat... Chor mixte. L.: «Per Catalunya».
46. — La lluita de Girona. Chor mixte. Sense lema.
47. — El comte Arnau. — La flor del il·lorer. L.: «Es la música popular l'ànima de la patria».
48. — Rosari a una veu. L.: «Pera'ls humils».
49. — Himne. L.: «Walther entre'ls Mestres».
50. — Sis melodies originals pera cant y piano. L.: «Tot cantant la Patria's fa gran».

51. — Lo Rossinyol. — Los Fadrins de Sant Boy. L.: «Ne gasta més que'ls altres».
52. — Redempció. L.: ***.
53. — Nocturn pera cant y piano. L.: «Una guitarra nova la sentireu cantar».
54. — Caritat. L.: «Virtut teologal».
55. — El Mestre. L.: «Flaires de la terra». — Lo noy de la Mare. L.: «Breçolant».
56. — Bon missatge. L.: «Fides».
57. — La ploma de perdiu. — Só patit set y calor. L.: «Què'n volem fer...?».
58. — La setmana de la vella. L.: «Set dies té la setmana y tots ells són sants y bons».
59. — Mane nobiscum, Domine. L.: «Vos tornaré deixar, Jesús dolçíssim?».
60. — Non-non. — Fa fret. — Excelsior. Melodies a una veu amb acompanyament d'orquestra.
L.: «Benehida tu, oh terra ont hem nascut!».
61. — Lo niu desert. L.: «Déu sobre tot».
62. — Rosari. L.: «Visca la Verge de Montserrat!».
63. — Rosari y Salve Regina. L.: «Regina Sacratissimi Rosarii intercede pro nobis ad Dominum Jesum Christum».
64. — Lamentació primera pera'l Dijous Sant. L.: «Suspiramus gementes et flentes».
65. — Rosari. L.: «Es l'Ave Maria suau melodia».
66. — No perdem temps. L.: «Visca l'Orfeó Català!».
67. — Himne patriòtic. L.: «Lo crit de la Patria».
68. — Himne. L.: «La flor del cor».
69. — La Puntaire. L.: «A vostra mareta juntes vora la porta feu puntes».
70. — Set melodies pera cant y piano. L.: «Tots els que us heu enlairat heu caigut al començar».
71. — Lo comte Arnau. L.: «Tradició popular».
72. — Lo Desembre congelat. — Lo Mariner. L.: «Encara aquestes cançons ressonan dins la meua ànima».
73. — Les Cigales. L.: «Cantem amb elles».
74. — Cansó d'hivern. L.: «Sol, solet, vine-m a veure, que tinc fret».
75. — Rosari y Salve Regina. L.: «Laudate, pueri, Dominum; laudate nomen Domini».
76. — Colecció de melodies originals pera cant y piano. L.: «Imatges».
77. — Lo Noy de la Mare. — Cançó de Nadal. L.: «Nadales».
78. — Cant dels Joves. L.: «Rubricatus».
79. — Alegre diada. L.: «Los ausetans».
80. — Cant dels joves. L.: «Art y treball».
81. — Agonia. L.: «Estudi».
82. — Colecció de cinc melodies pera cant y piano. L.: «Primerenques».
83. — Colecció de tres melodies pera cant y orquestra. L.: «Sic erat cras».
84. — La dida de l'Infant. — La Fugida. L.: «Quina cançó't cantaré que't sia agradosa, que't sàpiga bé?».
85. — Quartet simfònic. L.: «Mort d'Alicia».
86. — Retorn de la Primavera. L.: «Salut, oh Reina del temps esplèndida!».
87. — L'Aucellaire. L.: «Soc vellet, però aixeridet...».
88. — Cançons populars catalanes aplicades al treball. L.: «Del treball ne ve'l descans».
89. — Tres melodies pera cant y piano. L.: «Flor de Setalia».
90. — Fè, Esperança i Caritat. L.: «Jesucrist va dir aimeu-vos los uns als altres».
91. — Quartet en tres temps. L.: «Canigó».
92. — Quan jo seré mort. — Records. Dugues cançons pera una veu i orquestra. L.: «Unció».

93. — Rosari. L.: «Lo Jurat té la paraula».
 94. — Recull de cançons de les Guillerries. L.: «Cantant se desvetlla'l poble».
 95. — Les quatre viudes. L.: «T'adoro!».
 96. — Transcripcions. L.: «Música vella».

CATALUNYA

BARCELONA

Gran Teatre del Liceu. — A l'escriure aquestes ratlles pera'l present número, un xic retardat de fetxa, la companyia d'òpera ha finit ja les seves tasques d'hivern, no tornant-se a obrir les portes del gran teatre fins a Pasqua, pera quals dies ens prometen la representació íntegra de la tetralogia de Ricard Wagner, *L'Anell del Nibelung*, que dirirà'l mestre Beidler.

Heus aquí, ara, el balanç de la temporada finida, que ha comportat 62 funcions (50 de nit y 12 de tarda).

El total d'obres diferents que han figurat en el cartell ha sigut de disset, representades en l'ordre següent:

Tristany y Isolda (4 vegades); *La Favorita* (4); *Madame Butterfly* (11); *Hernani* (2); *Rigoletto* (3); *Lohengrin* (4); *Tosca* (6); *Aida* (7); *Mefistofele* (4); *Terra baixa* (6); *Faust* (5); *Salomé* (4), y *Gioconda* (2).

Com pot veure's, l'escola millor representada ha sigut l'italiana, ab vuit òperes diferents, que han alcançat 39 representacions. Puccini, ab dues obres solament, n'ha lograt no menys de 17, y Verdi, ab tres obres, 12. L'escola alemanya no ha deixat de representar un bon paper ab quatre obres diferents, alcançant el nombre de 18 representacions, de les quals vuit pertocuen a Wagner, sis a d'Albert y quatre a Strauss. En cambi l'escola francesa no'ns ha ofert sinó un sol representant, Gounod, ab cinc representacions del seu *Faust*.

Les partitures noves que'ns ha donat a conèixer enguany l'Empresa han sigut tres (totes les ofertes en el cartell d'abonament): *Madame Butterfly* de Puccini, de la que ja'n diguerem quelcom en el número darrer; *Terra baixa*, d'Eugeni d'Albert, y *Salomé*, de Ricart Strauss.

L'èxit més viu se l'ha endut la darrera, les representacions de la qual no han pogut perllongar-se per arribar ja a la fi de la temporada. Ab la *Salomé* ens trobem davant d'una obra forta y vigorosa, d'una tècnica ratllant al prodigi, que avassalla y se us emporta. A la primera audició un hom resta confós, esmaperdut, en mitg d'aquell laberinte de temes que's lliguen y deslliguen y se succeeixen sense parar durant set quarts d'hora, obediènts sempre a la lletra o a l'esperit del text. Més, a mida que us aneu familiarisant ab l'obra, o bé, acompanyats del seu anàlisis temàtic, seguïu la representació del drama líric ab el llibre a la vista, aquell caos aparent, que no es caos sinó devassall de llum que us havia enlluernat, esdevé d'una transparencia clara, y es dibuixen els contorns, y tot

pren forma precisa, subjugant-vos el músic ab el seu art meravellós, d'una subtileza tant extremada y d'una potencia expressiva tant esplendorosa.

En Ricart Strauss es el compositor de les violencies, de les impetuositats, però a la vegada es també un colorista que's complau, valent-se de la seva paleta orquestral, la més rica y original dels músics moderns, en pintar les més atrevides imatges del món real, a les quals sab donar sempre ab justesa llur gràfica expressió sonora. Res té d'extrany, doncs, que l'ilustre autor de *Don Juan* y de *Don Quijote* s'enamorés del llibre d'Oscar Wilde, no obstant el seu monstruós final, d'una repugnancia tal, que fa apartar la vista de l'escena; però la seva nerviositat, filla de llur força passional, junt ab l'ambient oriental del quadre, s'adeien de tal manera ab el fogós temperament del músic, que aquest no dubtaria pas gens en adaptar-sel, y l'oferí transformat en drama líric ara fa quatre anys davant del públic de Dresden.

Desde allavors la *Salomé* ha recorregut els teatres principals d'Europa y d'Amèrica, havent entrat a Espanya per les portes de nostra ciutat, que en tota classe de manifestacions artístiques s'endú la primacia. No obstant la llarga duració de l'obra, el públic del Liceu l'ha escoltada ab una atenció inacostumada, demostrant aixís l'interès que prenien en la seva audició, puix hem de creure que per sobre del drama l'atreia l'obra prodigiosa del compositor. Al triomf d'aquest cal afegir-hi, en justícia, el de la seva protagonista, la Gemma Bellincioni, a la qual calificà'l mateix Strauss de *Salomé* ideal quan li vegé representar ab aquell seu art inimitable l'important paper de la dançaire bíblica. Ella sola en l'escena ha concentrat l'atenció dels espectadors, que l'han festejada al final com ho foren en les mateixes taules els artistes de més fama.

La *Terra baixa*, d'en d'Albert, tenia sobradament assegurat l'èxit aquí a Barcelona, ont el drama originari de l'òpera, del nostre genial poeta Guimerà, es força popular, y, tant solament fos per curiositat, el públic havia d'interessar-s'hi. Però aquesta mateixa popularitat del drama no deixava d'oferir en cambi'ls seus inconvenients. El magistral desempeny que aquí ha obtingut *Terra baixa* per part d'eminents actors y notabilíssimes actrius, havia de pesar força sobre'l nou desempeny del Liceu, y, per això, creiem que la direcció d'aquell teatre no estigué pas encertada en el repartiment de papers. Per altra part, ¿com podia un músic estranger donar ambient propi a les escenes populars de la producció catalana? No hi ha dubte que si l'acció hagués sigut trasplantada a qualsevol altre país, l'impressió del drama líric causada aquí hauria millorat moltíssim. Perquè lo que dóna força a l'obra den Guimerà no es pas el color local, sinó'l drama essencialment humà que s'hi desenrotlla, lo qual ha fet l'universalització de l'obra, que en totes les llengües ha trobat feliç adaptació. Es, doncs, baix aqueix aspecte dramàtic o passional que s'ha de jutjar el treball del músic, y podem assegurar que d'haver-se tingut en compte les deficiències d'execució, ben marcades algunes per cert, l'opinió general hauria sigut molt més favorable envers la partitura d'en d'Albert, que no deixa de posseir qualitats remarcables.

Per la seva naturalesa, la *Terra baixa*, d'en d'Albert, hi ha que clasificar-la en el genre d'obres de mig caràcter, com la *Carmen*, d'en Bizet, y no en el de la gran òpera. Havent excluit d'ella l'autor tota classe de finals d'efecte y desenrotllant-se les escenes

dintre les lleis més severes de la propietat escènica, podriem dir també que és una obra de transició entre'l model antic d'òpera italiana y les novelles fórmules del drama líric. Si judicada musicalment seria temerari senyalar *Terra baixa* com una obra mestra, considerant-la baix l'aspecte teatral s'explica ja'l gran èxit alcançat per ella en Alemanya, ont, a Berlin solament, se n'han donades més de 250 representacions. Bona prova de l'instint que del teatre en d'Albert posseeix, es l'escena final del primer acte, entre Marta y Menelic, traçada ab una tal mestria y fermesa, que's pot citar com exemple de la música dramàtica ben entesa y ben sentida. Pera caracterisar l'estat moral dels personatges, en d'Albert usa també del *leit motiv*; y si bé alguns d'aquests motius, com el d'en Sebastià y el de les dones burletes, per exemple, resulten un xic superficials—un xic més en el Liceu de lo que realment són en la partitura—en cambi altres, com el de Marta y el de Nuri, tenen un accent distingit que atrau fortament la simpatia.

Malgrat el poc relleu que, en general, oferí'l desempeny de *Terra baixa*, cal aplaudir la bona voluntat de la Sra. Llacer en el difícil paper de Marta, l'esforç del Sr. Palet en apendre's en vuit dies un paper de tant compromís com el de Menelic, el talent del Sr. Blanchart en la felix realització de Sebastià, el desembrac y la gracia ingenua de la Sra. Lufrano en el simpàtic paper de Nuri y la discreció dels demés cantants que secundaren als predits artistes principals. El mestre Beidler hagué de compartir ab ells els aplaudiments que ressonaren en la sala a la fi de cada acte; però l'ovació més grandiosa se reservà a l'autor del drama, nostre Guimerà, la presència del qual en el teatre, mantingué sempre latent l'èxit alcansat per l'òpera desde la primera nit.

Tal ha sigut, en resum, el resultat de la temporada d'hivern en el Liceu. — S.

«**La Celestina**», del mestre Pedrell. — En «L'Associació Catalana d'Estudiants», nostre estimat amic y col·laborador de la REVISTA, el mestre Cristofol Taltabull, donà, el dia 19 de l'actual, una notable conferencia sobre l'òpera *La Celestina*, del mestre Felip Pedrell.

Començà'l Sr. Taltabull la seva disertació dient que al nostre Pedrell li passa lo que li passà a Bach durant la seva vida, qui, malgrat el seu portentós geni, no fou més pels seus contemporanis que un bon organista, lo qual succeeix igualment ab el mestre Pedrell, qui, per la majoria, es sols un erudit musicòleg. «Tothom, — digué, — sab la seva magna obra realitzada ab l'ordinació de les obres de Victoria, els seus tractats musicals y les seves recerques folk-lòriques; més, si la major part dels seus contemporanis saben aquest aspecte de la seva gran personalitat, la major part, en cambi, ignora'l cabdal de música composta pel savi mestre, del qual sobressurt com una de les obres més importants la tragi-comedia lírica *La Celestina*, que anem a comentar.»

Entrant després al tema, féu una detallada y pintoresca explicació de l'argument de la tragi-comedia d'en Rojas, passant després a lo que se'n pot dir gènesis de l'obra musical. Digué que'l mestre Pedrell, desde ben jovenet, a 14 anys, impressionat fonament de la bellesa d'aquesta obra capdal de la literatura clàssica espanyola, pensà en com-

pondre-n una gran obra lírica que a la fi, després d'anys de madurar el plan, ha compost admirablement. Ben bé pot dir-se que aquesta obra es de lo més seriós que s'ha fet a Espanya com obra musical escènica, y afirmar que *La Celestina* es la base sòlida aont s'ha d'edificar la futura òpera espanyola. L'obra es ben característica, ben espanyola, tant pel llibre com pel caràcter y tresor folk-lòric que'l mestre hi ha posat, lo qual li ha servit, ademés, pera salvar conciençudament les escabrositats picaresques, propries de l'època que'l llibre conté.

Fet aquest breu exordi ab paraula senzilla, el Sr. Taltabull començà l'audició musical de l'obra, seguint-ne ab atinats comentaris les principals fases y desglosant-ne, pera fer l'acció total més comprensible als oients, els principals temes que caracterisen als personatges més importants, tot lo qual donà als oients una completa idea de l'estructura y comentari musical dels amors de Calixto y Melibea.

Els assistents a tant interessant conferencia premiaren ab grans aplaudiments la notable tasca oral y d'executant del Sr. Taltabull, tenint tothom paraules de gran admiració per l'obra lírica de major importancia y de més caràcter espanyol que s'ha fet fins ara. — F.

Concerts. — Durant els mesos de Desembre y Janer prop-passats han sigut en regular nombre'ls concerts celebrats per diverses entitats. En primer lloc cal senyalar els dos que donà l'«Associació Musical de Barcelona» en el Saló de la Reina Regenta a càrrec, el primer, de la pianista Srta. Angela Sirvent, y dels Srs. Tomàs Buxó (pianista) y Ramon Vilaclara (violoncelista) el segon. Les peces que executà al piano la Srta. Sirvent eren de Beethoven, Schubert, Schumann, Chopin, Moszkowski, d'Indy y Debussy, havent-se distingit en l'execució d'elles per la finesa del seu mecanisme. Els Srs. Buxó y Vilaclara interpretaren ab força acert la sonata, op. 32, de Saint-Saëns, pera piano y violoncel; y en la sonata de C. Franck, aixís com en la de Brahms (op. 38), pera'ls mateixos instruments, sigueren freqüentment aplaudits pel nombrós auditori, que'ls escoltà ab marcat agrado.

Dedicades igualment a la música de cambra foren les dues sessions que celebrà al Palau de la Música Catalana l'«Academia Ainaud». En la primera sessió s'executà'l *quartet en mi bemol*, op. 47, de Schumann; el *trio en do menor*, de Beethoven, y el *quintet en la*, op. 81, de Dvorak; repetint-se aquesta darrera obra en el segon concert, en el qual se tocà, ademés, el *quintet en do*, op. 163, de Schubert, y el *trio en mi bemol*, op. 70, núm. 2, de Beethoven. Les obres que causaren més sensació foren el *trio en do menor* de Beethoven el primer dia, y el *quintet* de Schubert el segon. L'obra de Dvorak, que's tocà aquí per primera vegada, es una composició molt fluixa y desigual, de la qual se salva tant sols l'*andante con moto*. En el desempeny de dites obres reculliren abundosos aplaudiments els distingits professors Srs. Vives (piano), Ainaud (violí), Brossa (violí), Serret (viola), Dini (violoncel) y Pascual (violoncel).

També'l «Círcol Musical Bohemi» ha reprès els seus concerts periòdics, que dirigeix aquest curs el reputat mestre Cumellas Ribó. Els programes de les dues primeres nits han ofert viu interès, figurant-hi, entre altres obres notables, la *Suite* n.º 1 de Bach,

la *Simfonia en re*, n.º 14, Haydn, y el *Concerto en do menor* de Beethoven, qual part de piano desempnyà la senyoreta Carme Crespi. El conjunt orquestral ha guanyat molt en cohesió, y es d'esperar que, de seguir treballant baix l'entesa batuta del nou mestre, anirà perfeccionant-se cada dia més en son comès.

En quant a concerts de música choral, tres n'hem de registrar que han sigut celebrats per les estudioses entitats «Orfeó Gracienc», «Orfeó Canigó» y «Orfeó Montserrat». Les primeres audicions hi han abundat, aixís com també algunes estrenes. L'«Orfeó Gracienc» ens donà a conèixer dues boniques composicions originals del seu director, el mestre Balcells, *Nupcial* y *Cap-vespre de Juny*, que no tenen per dordre més que la llur brevetat, y una delicada *berceuse* d'en Lloberas, havent-se cantat per primera vegada en el mateix concert l'hermós *Idili*, de Grieg, un número del *Amor del Poeta*, de Schumann, y un fragment del *Canigó*, d'en Vives, no molt a propòsit pera cantar-lo les veus plegades.

En el concert que celebrà l'«Orfeó Montserrat», del qual n'es director el ja esmentat mestre Cumellas Ribó, la secció d'homes donà la primera audició de l'*Himne de l'arbre fruiter*, d'en Morera, y les tres seccions *La gata y en Belitre*, d'en Pujol, y *Cançó de Nadal*, de Mossèn Romeu. El concert donat per l'«Orfeó Canigó» en obsequi als seus socis protectors, se senyalà per haver-se estrenat en ell el poema popular religiós pera veus soles *El toc de l'Aleluia*, del mestre J. B. Espadaler. Es aquesta una composició de volada que posà a prova 'ls coneixements de l'autor y valgué al mateix una ovació xardorosa.

Posarem fi an aquesta nota esmentant els recitals de piano que donaren el jove J. Puigcarbó en el Palau de la Música Catalana y la senyoreta Carme Cortés en l'Ate-neu Barcelonés ab un èxit molt falaguer pera 'ls novells concertistes, deixebles abdós del mestre Vidiella. Aixís, doncs, no es d'extranyar que les qualitats hi fossin abundoses.

Capella de música de Sant Felip Neri. — Els RR. PP. Caputxins, pera solemnizar l'inauguració de l'hermosa iglesia dedicada a N.ª S.ª del Rosari de Pompeia, anexa al convent de la Diagonal que suara han passat a ocupar aquests frares, encarregaren a la Capella de Sant Felip Neri'l desempny de la part musical de tant important acte. Els festeigs religiosos celebrats ab motiu d'aquesta solemnitat duraren tres dies. El primer, diada de Cap d'Any, la capella, notablement augmentada ab elements de l'*Orfeó Català*, cantà, baix la direcció del mestre Millet, la Missa de Palestrina *Assumpta est Maria*, y durant l'Ofertori el motet *Dormi Fili*, del mestre Pedrell; y, en la funció de la tarda, el *Rosari*, de F. Pujol, *Ave Verum*, de Mozart, y el motet *O sacrum convivium*, de Viadana, acabant-se ab el *Tantum ergo* de Samuel.

Però la festa més solemnial, la que'n podriem dir d'inauguració oficial de l'iglesia, fou el dia 2, començant-se a les vuit ab una Missa de Comunió, que fou concurridíssima, durant la qual la Capella cantà varis motets y cançons espirituals de Viadana, De Pres, Bordes y Millet; y a les deu va celebrar-se l'ofici, celebrant de pontifical l'Il·lustríssim Senyor Bisbe titular de Tagaste. La missa que la Capella cantà aquest dia, va ser la de Palestrina, dita del *Papa Marcel*, executada per més de vuitanta veus, cantant-

se, ademés, a l'ofertori, l'*Ave Verum*, de Mozart. A la tarda va cantar-se de nou, si bé ab major nombre de veus, el *Rosari*, del mestre Pujol, *Ave Verum*, de Pres, y *Ave Caeli*, de Lully; y, després de la reserva del SS. Sagrament, el *Te-Deum* del mestre Josep M.ª Comella.

La funció del dia 3 fou dedicada als benefactors difunts de la Comunitat, cantant-se en sufragi de llurs ànimes el *Requiem* de Victoria.

L'Il·lustre Col·legi d'Advocats va celebrar, el dia 7, com cada any, en l'Església de Sant Felip Neri, la festa del seu Patró, Sant Raimond de Penyafort. La Capella, augmentada pera aquesta festivitat, cantà la missa *Assumpta est Maria*, de Palestrina; y el dia 14, en sufragi dels associats morts durant l'any, el *Requiem*, a quatre veus, de Victoria. Ademés, el dia 20, la Capella cantà'l mateix *Requiem* en els funerals pera l'ànima del Sr. Eugeni Gallart Doria, que's celebraren en la Parroquia de Nostra Senyora dels Angels.

MATARÓ

En la sala de festes del «Orfeó Mataroní», se celebrà, el dia 2 de Janer, un notable concert, en el qual prengueren part una orquestra de corda dirigida pel mestre Josep Sabater, entre'ls valuosos elements de la qual figuraven els professors senyors Vila, flauta, y Munner, violí, y l'aplaudit «Orfeó Mataroní», que dirigeixen els mestres Mossen J. Molé y Antoni Fors.

Per l'orquestra s'executaren obres de tant mèrit com la *Serenata en sol*, de Mozart, y la *Suite en si menor*, de J. S. Bach, el solo de flauta de la qual desempenyà a la perfecció'l senyor Vila; y composicions, ademés, de Grieg, Saint-Saëns, Bizet y Brahms.

La tercera part del programa la desempenyà l'esmentat «Orfeó», que meresqué grans aplaudiments en l'execució de diverses obres dels mestres Morera, Montes y Borràs de Palau.

Mereix senyalar-se, per l'èxit extraordinari que obtingué, la composició del mestre en Joan Borràs de Palau, que aquella mateixa tarde s'estrenava: un choral a sis veus *¡Visca la gavineta!*, lletra del mestre en Gay saber en Terenci Thos y Codina. L'autor, que's trobava present a l'acte, fou objecte d'una llarga ovació, que demostrava eloqüentment el gust ab que havia sigut escoltada la seva obra.

SANT SADURNÍ DE NOYA

Els concerts VIII y IX de «l'Associació Musical», organitzats en ocasió de celebrar-se la Festa Major d'aquesta vila, oferiren a l'auditori agradoses sorpreses.

En un d'ells, la Srta. Marcela Raventós, novella artista de cant que fa esperar un lluit pervindre, donà a conèixer dues cançonetes originals de D. Joan Ferrer y Vidal, molt sentides y ben armonisades, sobre tot la que's titula *Salta boixet*, d'un sabor popular molt escaient y agradós.

Com obres més importants, podem citar dos quartets pera corda, de Haydn y

Tschaikowsky, executats pels Srs. Torelló y Esteva, violins; Vallverdú, viola, y Recasens, violoncel. La composició de Tschaikowsky féu treballar de valent als artistes, la tasca dels quals fou aplaudida pels intel·ligents. Es una composició difícil y de técnica complicada, que posà a prova 'ls recursos dels executants.

Però la peça que constituí'l *clou* d'aquests concerts fou la sonata pera violí y piano de Lewandowsky, admirable creació musical que mereix esser més coneguda de lo que es en la nostra terra. En ella's troben acords completament nous a les nostres orelles, y ens-e sobta sovint ab transicions violentes de passatges d'una suavitat encantadora a d'altres impetuosos y enèrgics. L'interpretació va córrer a càrrec dels Srs. Peracaula y Torelló, y es inútil remarcar que ho feren ab la mestria que acostumen, no obstant les dificultats grandíssimes que enclouen abdues parts de piano y violí.

L'orquestra «Els Escolans» cooperà al gros èxit de dits concerts executant, ab la justesa y bon gust a que'ns té acostumats, algunes peces del seu repertori extens, entre les quals recordem l'hermosa obertura del *Freyschütz*, de Weber, y la brillant *Rapsodia* n.º 2, de Liszt.

La nostra enhorabona a tots els que prengueren part en aquestes sessions y a l'«Associació Musical de Sant Sadurní de Noya», en particular, per les seves profitoses iniciatives. — A. F. T.

SABADELL

En el concert que en obsequi als socis protectors celebrà a darrers de Desembre la reputada entitat «Orfeó de Sabadell» en el teatre Principal, foren cantades ab gran aplaudiment triades composicions dels mestres Planas, Sancho Marraco, Noguera, Mendelssohn, Mas y Serracant, Freixas, Morera, Brahms, Masllovet y Grieg.

Entre les que alcançaren major èxit havem de citar *L'Empordà* (sardana) y *Himne del Arbre fruiter*, d'en Morera, *Els bons companys*, de la Sra. Freixas, y, d'una manera especial, l'inspirada composició d'en Sancho Marraco, titulada *Amor de fill*, l'autor de la qual hagué de presentar-se davant de l'auditori, essent objecte d'una ovació molt expressiva.

Les obres esmentades d'en Morera y d'en Sancho Marraco, les cantà l'«Orfeó de Sabadell» per primera vegada, a més de *La Bolangera*, d'en Noguera, y de les cançons pera infants *Cargol*, *treu banya* y *La Baldufa*, d'en Mas y Serracant.

NOVES

La ciutat de Limoges (França) anuncia un gran concurs internacional d'orfeons, bandes, fanfares, estudiantines, trompetes y trompes de cacera organitzat per l'Ajuntament de la propia ciutat ab l'ajuda de les societats musicals de Limoges.

Les festes de concurs tindran efecte'l diumenge, 14, y el dilluns, 15 d'Agost vinent, havent acceptat els il·lustres mestres Saint-Saëns y Massenet la presidència d'honor del Jurat del Concurs.

Els premis en metàl·lic del concurs d'honor varien de 2,000 francs a 50.

Les Companyies de ferro-carrils de França han establert importants rebaixes de preus pera les societats que acordin assistir al referit concurs.

Pera tota classe de detalls, dirigir-se a Mr. Edouard Soulier, Secretari general del concurs, a l'*Hôtel de Ville* de Limoges.

*

En un dels darrers números (10 de Janer) de la *Revue Musicale de Lyon*, una de les més importants revistes que's publiquen a França, hem tingut l'agradosa sorpresa de trobar-hi traduït el notable article del nostre amic y distingit col·laborador en Miquel Domenech Español que, sots el títol de *Parsifal y Sherlock Holmes*, publicarem en el número 71 d'aquesta revista, corresponent al mes de Novembre passat.

Agrahim moltíssim l'atenció del nostre confrare en fer citar la procedència de l'article y, a la vegada, els elogis que dedica al renaixement musical de nostra terra.

*

Nostre benivolgut amic y antic company el mestre Amadeu Vives acaba d'obtenir un èxit molt senyalat a Madrid ab motiu de l'estrena de la seva òpera *Colomba* en el teatre Real.

La falta d'espai ens obliga a guardar pera'l pròxim número la crítica sobre l'esmentada obra, que hem triat entre les més imparcials de la premsa madrilenya.

*

Després de Londres, l'eminent violinista català en Joan Manén acaba de triomfar a Stokolm, ont ha produït un entusiasme inusitat en aquelles terres. La sala ont s'han donat els seus concerts ha estat sempre plena a vessar. Els periòdics diuen que no's recorda que mai cap altre artista hagi obtingut allí tant grandiosos èxits.

NECROLOGIA

A la mort del distingit crític musical en JOAN PIERS, l'«Orfeó Català» ha perdut un amic dels més fidels. Ell no faltava mai a les manifestacions que celebrava l'«Orfeó», fins en les de caràcter més íntim; y en les planes d'*El Diluvio*, ont publicava en Piers les seves crítiques saboroses, la nostra obra humil trobava sempre un propagandista acèrrim. La vasta erudició que posseïa en PIERS se reflectia prou en els seus treballs crítics, en els quals se barrejaven sovint les cites històriques ab l'anècdota. Si bé'ls seus judicis eren, regularment, un xic impressionables, hi ha que reconexer-li en cambi una franquesa rara entre la crítica, que peca més aviat per ésser poc sincera. En PIERS era, ademés, un *causeur charmant*, y el buid que deixa en la vida musical barcelonina ha de remarcar-se, de segur, per ben llarg temps.

L'ànima del nostre amic benivolgut descansi en la pau eterna!

..

Una notabilitat musical de les més remarcables ha mort aquest mateix mes a Montreux: el savi professor MATHIS LUSSY, nascut a Stans (Suïça), en 1828. Com

autor didàctic, alcançà renom universal ab el seu excelent *Tractat de l'expressió musical*; y altra de les seves obres notables, *Historia de la notació musical*, escrita en col·laboració ab l'Ernest David, fou coronada per l'Institut de França.

En el primer volum de nostra Revista (1904) donàrem precisament a conèixer un dels treballs darrers d'en Lussy: la *Concordancia entre'l compàs y el ritme*, inclòs al final del seu llibre *L'anacrusa en la música moderna*.

Els seus treballs eren fruit d'un estudi concienzós, y en ells se troben revelacions admirables per llur bon sentit, que ajuden poderosament a la mellor comprensió musical.

En Mathis Lussy havia viscut llargs anys a París, dedicat a l'ensenyança del piano, y allí formà un nucli de bons deixebles, que feren la seva reputació de professor.

PUBLICACIONS REBUDES

MUSICA Y LLIBRES

Edicions de la casa Lazcano y Mar (Bilbao):

Antología Moderna Orgánica Española, coleccionada por el R. P. N. Otaño, S. J.

Trisagio en honor de la Sma. Trinidad-Santo Dios. Cant popular transcrit y armonisat y tres chors a quatre veus iguals, pel P. N. Otaño, S. J.

Christus factus est y Miserere, pera tres veus mixtes, pel P. N. Otaño, S. J.

Missa pro Dominicis Adventus et Quadragesimæ, pera quatre veus soles, per V. Goicoechea, Pbre.

Christus factus est, pera cinc veus mixtes soles, per V. Goicoechea, Pbre.

Miserere mei Deus, pera sis y quatre veus soles, alternant ab cant gregorià, per V. Goicoechea, Pbre.

Missa «Mater Immaculata», pera tres veus mixtes ab acompanyament d'orgue, per Martín Rodríguez.

Doce cantos en honor del Sagrat Cor de Jesús, pel P. N. Otaño, S. J.

Ave Maria, pera quatre veus iguals, ab acompanyament d'orgue, per V. Goicoechea, Pbre.

Edició Verlagsbuchkandlung «Styria» (Graz):

Missa pro defunctis, treta de l'edició vaticana en notació gregoriana y transcrita a la moderna, per Camil Grunewald, Professor.

Edicions de la casa «Musical Emporium», Vda. de J. M. Llobet (Barcelona):

JUSTO DE SAN JOSÉ (FR.). — *Un Dios nacer y sin abrigo*, càntic a Déu Infant, a solo y chor, a tres veus, texts castellà y català.

FARGAS (J.). — *Salve Regina*, a tres o quatre veus.

- MARTINEZ IMBERT (C.) — *Himno á la Inmaculada*, a tres veus, texts castellà y català.
 MAS Y SERRACANT (D.) — *Del «Cantemus Domino»*, colecció de cànctics religiosos, gregorians, populars y originals. Quadern III.
 PLANTADA (F.) — *Navidad*, càntic a Déu Infant, a una veu y chor uníssó, texts castellà y català.
 ROMEU (LL.) — *Ave Maria*, a una veu.

Edicions de la «Sociedad Anónima Casa Dotesio» (Barcelona):

- SANCHO MARRACO. — *Misa de Nuestra Señora de Montserrat*, a dues veus y orgue.
 CÁNDIDO CANDI. — *Tres Pare nostres* ab llurs corresponents Ave Maries y Glories, a dues veus iguals y chor, ab acompanyament d'orgue, texts castellà y català.

Edicions de la casa E. Demets (París):

- JOAQUIN TURINA. — *Sevilla*. Suite pittoresque, pera piano.
 — *Sonate romantique* sobre un tema espanyol, pera piano.

Edicions de la «Schola Cantorum» (París):

- Repertori modern de música vocal y d'orgue pera ús de les Capelles y dels organistes:
Ego sum panis vivus, motet a tres veus mixtes (ab orgue «ad libitum»), per Leon Saint-Requier.
Missa dita «Dels Angels», arreglada pera dues veus mixtes y un chor popular, pel canonge L. Perruchot.
Ave Maria, chor a quatre veus mixtes, per Victor Fumet.
Missa de Noces, a quatre veus mixtes ab acompanyament d'orgue, per Arthur Coquard.
 Nou repertori d'obres religioses modernes:
Tres himnes y motets al Sm. Sagrament, a tres veus iguals, per L. Perruchot.
Petit Salut, a dues veus iguals, per C. Boyer.
Quatre motets trets de l'Ofici de la Passió, a tres veus iguals, per C. Boyer.

PIERRE AUBRY. — *Trouvères et Troubadours*.

HENRI LICHTENBERGER. — *Wagner*.

JULIEN TIERSOT. — *Gluck*.

Aquests tres volums formen part de la colecció titulada *Les maîtres de la musique*, publicada per la casa Felix Alcan, de París, baix la direcció de M. Jean Chantavoine.

JOAQUIM PENA. — *Terra baixa*. Drama líric en un pròleg y dos actes, llibre d'Angel Guimerà (arranjament alemany de R. Lothar) y música d'Eugeni d'Albert. Adaptació del text català a la música. (A. Verdaguer. Barcelona. 1910.)

— *Salomé*. Drama musical en un acte, poema d'Oscar Wilde y musica de Ricart Strauss. Traducció catalana aplicada a la música y seguida de l'exposició temàtica. (A Verdaguer. Barcelona. 1910.)

CONCORDI GELABERT ALART. — *Teoria elemental de la música pera orfeons y escoles catalanes*. (Musicografia Wagner. Barcelona.)

SECCIÓ OFICIAL

BAIX la presidència d'en Joaquim Cabot va celebrar-se, el dia 30 del present, la Junta General reglamentaria, ab assistència d'un bon nombre de senyors socis.

Oberta la sessió pel senyor President, va llegir-se l'acta de la sessió anterior, que fou aprovada sense esmena. Seguidament el Comptador Sr. Estany, passà a la lectura de l'Estat general de comptes, del qual féu, per partides, un atinat estudi, que valgué a la seva gestió econòmica l'aprovació unànim dels assistents.

Seguint l'ordre de la convocatòria, va verificar-se l'elecció dels nous individus proposats pera'l desempeny dels càrrecs que s'havien de renovar, prenent part a la votació 176 socis, que elegiren per immensa majoria de vots tota la candidatura constituïda pels següents senyors: Bonaventura Bassegoda, pera Viç-president; Eduard Vidal y Riba, pera Secretari segon; Ramon Arajol, pera Comptador; Pere Serra, pera Conservador; y Josep Mullor, pera Vocal.

Proclamat pel Sr. Cabot el precedent resultat, el propi President va donar compte de la mort de l'eminent compositor el mestre Josep García Robles, quan tot just feia un any que la Junta l'havia nomenat soci honorari de l'«Orfeó Català», proposant ab aquest trist motiu fer constar a l'acta el profon sentiment de la mateixa, y manifestar-ho aixís a la seva família en una expressiva comunicació. Aquesta proposició, lo mateix que la de felicitar al Diputat provincial Sr. M. Folguera y Duran per les seves proposicions d'esperit catalanista presentades a la Diputació barcelonina, foren aprovades per aclamació.

Abans d'acabar-se la sessió, el Sr. Cabot volgué manifestar publicament la seva sincera y fonda gratitut an els seus dos estimats companys de Junta Srs. Moragas y Estany, que durant vuit anys compartiren ab ell la feixuga tasca realitzada per l'«Orfeó». Y, en testimoni d'aquest agraïment, el senyor President manifestà ab sentides paraules la solícita col·laboració prestada a l'obra de l'erecció del Palau de la Música Catalana: «l'un—digué—ab la seva fe y entusiasme y coneixements; y l'altre ab la seva tasca financiera, digna de la més alta lloança».

Proposà, pera que'l seu record y treball per l'«Orfeó»'s perpetui, concedir-los un ampli vot de gracies, y fer-ho constar aixís a l'acta, proposició que fou aprovada per tota l'assamblea ab un xardorós y unànim aplaudiment que's repetí al finalisar el Sr. Vicents de Moragas les seves belles y vehements paraules d'afecte y admiració pel nostre «Orfeó Català» y pel seu benemerit President, En Joaquim Cabot.

AVIS.— Pera relligar el quint volum de la «Revista Musical Catalana» s'han confeccionat unes artístiques tapes, que podran adquirir-se, al preu de 2 ptes., a la Llibreria «L'Avenç», Rambla de Catalunya, 24. A la mateixa llibreria enquadernaran els volums al preu de 3 ptes. cada un (compreses les tapes).

J. SANCHO CONDÍ

« **Escuela de Dobles Notas** » y son « **Auxiliar** »
pera Piano

PREUS: { *Escuela de Dobles Notas*. Llibre complet, **12 pessetes**.
Separadament, en tres quaderns, **5 pessetes** cada quadern.
Auxiliar, **3 pessetes**.

Obres recomenades pels mestres Vidiella, Granados, Malats, Pellicer, Costa y Nogueras, Canals, Rodríguez Alcántara, etc.

Se ven en tots els magatzems de música y a casa'l seu editor, J. Sancho Condís, Rambla de les Flors, 4, 2.^{on} - **BARCELONA**.

A DOBLE PREU se compraran, en l'Administració de la REVISTA MUSICAL CATALANA, exemplars (en bon estat) del número 2 de la propia Revista, corresponent al mes de Febrer de l'any 1904.

ORFEÓ CATALÀ
CURS D'ORGUE

A CARREC DEL MESTRE

VICENTS M.^A DE GIBERT

DIMARS Y DIVENDRES

EMPRESA DE SERVEIS FUNERARIS

DE **LLORENS CANUT**

===== Sant Francisco de Paula, 4 (prop de l'Orfeó) =====

Enterraments desde'l més modest al de més luxe. — Serveix aviat y bé. — S'encarrega del transport de despulles mortals, embalsamaments y totes les gestions que's necessitin en tant dolorosos tranzits.